Τὸ φύλλον δραχ. 2,50 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δραχ. 5

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (193
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὲς 100. Ἑξάμηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατημ. 50, Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩΙ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 45ος | Ἀθῆναι, 9 Ἀπριλίου 1938 | Ἔτος 60ον.—Ἀριθ. 19

ΤΟΜ ΣΩΓΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARK TWAIN

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

Ἐδῶ καὶ πέντε χρόνια, ἐξακολούθησε, ἐσὺ δὲν ἤσουν ποὺ μὲ πέταξες σὰν σκυλὶ ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ πατέρα σου, ἕνα βράδυ ποὺ εἶχα ἔρθει νὰ ζητήσω ἕνα κομμάτι ψωμί γιατὶ πεινοῦσα; τότε εἶπες γιὰ μένα πὼς θὰ εἶχα ἔρθει γιὰ νὰ κάνω καμμιὰ στραβοδουλειά, κι' ὅταν ἐγὼ ὡρκίστηκα πὼς αὐτὸ θὰ μοῦ τὸ ξεπλήρωνες καὶ ἑκατὸ χρόνια ἀκόμη κι' ἂν περνοῦσαν, ὁ πατέρας σου μ' ἔρριξε στὴ φυλακὴ σὰν λωποδύτη. Λὲς πὼς θὰ τὄχα λησμονήσει αὐτὸ τὸ πρᾶγμα; Τὸ ἰνδιάνικο αἷμα ποὺ ἔχω μέσα μου δὲν νέρωσε ἀκόμη. Τώρα σ' ἔχω στὰ χέρια μου καὶ θὰ μοῦ τὰ πληρώσῃς ὅλα.

Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ἀπειλοῦσε τὸ γιατρὸ σείοντας τὴ γροθιά του μπρὸς στὸ πρόσωπό του. Ὁ νέος τότε σήκωσε τὸ χέρι του καὶ τοῦ ἔδωσε ἕνα δυνατὸ χτύπημα ποὺ τὸν ἔρριξε κάτω.

Ὁ Πόττερ πέταξε πέρα τὸ μαχαίρι του καὶ φώναξε:

— Γιὰ στάσου! Γιατὶ χτυπᾶς τὸ σύντροφό μου;

Κι' ἀμέσως ἤρθε στὰ χέρια μὲ τὸ γιατρὸ κι' ἄρχισαν οἱ δυό τους νὰ παλεύουν. Ὡστόσο ὁ Ἰνδιάνος Τζόε εἶχε σηκωθεῖ πάλι στὰ πόδια του καὶ τὰ μάτια του ἔβγαζαν φωτιές. Ἄρπαξε τὸ μαχαίρι τοῦ Πόττερ ἀπὸ χάμω καὶ ἄρχισε νὰ φέρνῃ γύρω τοὺς δύο ποὺ πάλευαν, σὰν γάτος ποὺ περιμένει τὴν εὐκαιρία, γιὰ νὰ χυμήξῃ. Μιὰ στιγμὴ ὁ γιατρὸς κατώρθωσε νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τὸν ἀντίπαλό του. Ἄρπαξε τὴν πλατειὰ σανίδα ποὺ βρισκόταν ἐπάνω στὸν τάφο τοῦ Οὐίλλιαμς καὶ δίνοντας μιὰ ἔρριξε τὸν Πόττερ κάτω ἀναίσθητον. Αὐτὴ τὴν στιγμὴ καραδοκοῦσε κι' ὁ Ἰνδιάνος. Ὄρμησε ἐπάνω στὸ γιατρὸ κι' ἔμπηξε τὸ μαχαίρι ὥς τὴ λαβὴ στὸ στῆθος τοῦ νέου.

Ὁ γιατρὸς κλονίστηκε κι' ἔπεσε ἐπάνω στὸν Πόττερ πλημμυρίζοντάς τον μὲ τὸ αἷμα του. Τὸ ἴδια λεπτὸ τὰ σύννεφα σκέπασαν τὸ φεγγάρι, ρίχνοντας βαθὺ σκοτάδι ἐπάνω στὸ τρομερὸ ἐκεῖνο θέαμα καὶ κρύβοντάς το ἀπὸ τὰ μάτια τῶν κατατρομαγμένων παιδιῶν ποὺ χτυπώντας τὰ δόντια τους ἀπὸ φόβο τὄβαλαν στὰ πόδια καὶ χάθηκαν μὲς στὸ σκοτάδι.

Ὅταν ξαναπρόβαλε τὸ φεγγάρι ὁ Ἰνδιάνος Τζόε στεκόταν ὀρθὸς μπρὸς στὰ δυὸ ἀκίνητα κορμιὰ καὶ τὰ κοίταζε. Ὁ γιατρὸς ἀγκομαχοῦσε, ἔβγαλε ἕνα δυὸ ἄναρθρες φωνές, ἀνάσανε βαθειὰ κι' ὕστερα σώπασε.

— Τώρα ξοφλήσαμε στ' ἀλήθεια, μούγκρισε ὁ Ἰνδιάνος.

Ὕστερα ἐπῆρε ὅ,τι πολύτιμο εἶχε ἐπάνω του ὁ νεκρὸς καὶ ἔβαλε τὸ ἀπαίσιο μαχαίρι στὸ δεξιὸ χέρι τοῦ Πόττερ ποὺ ἦταν ἀνοιχτὸ καὶ κάθησε πάρα πέρα. Τρία-τέσσερα-πέντε λεπτὰ πέρασαν κι' ὕστερα ἄρχισε ὁ Πόττερ νὰ κουνιέται καὶ νὰ βογγάῃ. Ἔσφιξε τὸ μαχαίρι μὲ τὸ χέρι του, τὸ σήκωσε ψηλά, τὸ κοίταξε καὶ ἀνατριχιάζοντας τὸ ἄφησε νὰ πέσῃ κάτω. Ὕστερα σηκώθηκε ὀρθός, σπρώχνοντας τὸ πτῶμα τοῦ γιατροῦ ἀπὸ πάνω του τοῦ ἔρριξε ἕνα βλέμμα κι' ὕστερα κοίταξε γύρω του σαστισμένος. Τὰ μάτια του συνάντησαν τὰ μάτια τοῦ Τζόε.

— Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, Τζόε, τί ἔγινε; εἶπε.

— Μὴ ρωτᾶς καλύτερα, εἶπε ὁ Τζόε χωρὶς νὰ κουνηθῇ καθόλου. Ἤθελα νἄξερα γιατὶ τὄκανες.

Ὁ Τζόε ὁρμησε ἐπάνω στὸ γιατρὸ μὲ τὸ μαχαίρι.
(Σελ. 165, στ. β')

τράδια·) *Αμφιτρύωνα* (ἔστειλα 16 τετράδια· τοὺς διέκοψα·) *Γ. Αγουρόπουλον* (ἔλαβα κι' ἔστειλα ἀπόδειξη· εὐχαριστῶ πολύ·) *Σιδηροῦν Δοῦκα* (σοῦ τὸ ἐνέκρινα· λύσεις μπορεῖς νὰ στέλνῃς πάντα·) *Μαρκησίαν τῆς Χάριτος* (ἔστειλα 5 τετράδια· τὸ κομμάτι σου θὰ τὸ διαβάσω καὶ θὰ σοῦ πῶ· ἔτσι, νὰ μὴν εἶσαι «ἐλδρανής»· καλύτερα λοιπὸν ποὺ δὲν ἐδημοσιεύθηκε ἐκείνη ἡ 'Αγγελία·) *Λευκὴν Καμέλιαν* (θὰ διαβάσω τὴ μετάφρασή σου καὶ θὰ σοῦ πῶ· ἔλαβα καὶ τὶς λύσεις· περιμένω τὸ ἐκτενέστερο γράμμα·) *Μωραΐτικο Σταφύλι* (τὸ ψευδώνυμο ἀνανεώθηκε, τὸ κομμάτι μὲ τὴ σειρὰ του·) *Δοξασμένο Νησὶ* (εἶδα τί ὡραῖα ποὺ γιορτάσατε ἐκεῖ τὴν 25 Μαρτίου· καὶ τοῦ χρόνου· εὔχομαι περαστικὰ τῆς μαμμᾶς·) *Λορελάϊ* (ὅσα ἦταν δυνατὸ νὰ γίνουν, ἔγιναν κι' ἔστειλα λογαριασμὸ· ἀποφεύγω νἀναφέρω τίποτα, γιὰ νὰ μὴ σᾶς... δολοφονήσω !) *Ραμνουσίαν 'Αρτέμιδα* (ἔλαβα, θὰ τὸ διαβάσω μὲ τὴ σειρά του καὶ θὰ σοῦ πῶ· ὡραῖα ἐκθέσεις τὶς ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὸν «Δεκαπενταετῆ Πλοίαρχο»·) *Σανθὴν 'Αμαζόνα* (χαίρω πολύ· θὰ εἶδες βέβαια τὴν ἔγκριση· ἡ 'Αγγελία κάνει δρ. 18 καὶ ξαναστέλνει τὴν μὲ τὸ ἀντίτιμο νὰ δημοσιευθῇ·) *Φαέθοντα* (θὰ διαβάσω τὸ κομμάτι σου μὲ τὴ σειρά του· τὶς ἔλαβα· φυλλάδια ἔστειλα·) *Μόγλην* (σοῦ ἀνανέωσα τὸ παλιό γιατὶ τὸ ἄλλο δὲν μοῦ ἄρεσε τόσο· καλὴ πρόοδος στὸ νέο σχολεῖο· καλῶς νὰ ἔλθῃς·) *Δάφνην τοῦ Κήπου* (εἶδα τί ὡραῖα ποὺ πέρασες στὴν 'Αγία Παρασκευή· ναί, τώρα ποὺ ἔχεις καὶ ψευδώνυμο μπορεῖς νὰ μοῦ γράφῃς ὅσο συχνὰ θέλεις·) *Ἄστερον Νίκην* (περιμένω τὶς ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὶς παραστάσεις αὐτές τοῦ ἀγγλικοῦ θιάσου στὸ Βασιλικό· σοῦ ἔστειλα τοὺς τόμους 1914 καὶ 1923·) *'Ανοιξιάτικο Χαμόγελο, Ἴσιδα, Βασίλισσαν Νεφερείτ* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν **25** Μαρτίου θὰ παντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΑΡΧΗ τοῦ νέου 23ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων Ἴδε προκήρυξιν εἰς τὴν ὀπισθεν σελίδα. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι 2 Ἰουνίου.

225. Δεξίγριφος

Δυὸ νότες καὶ δυὸ σύνδεσμοι
Ἂν μποῦνε στὴ γραμμὴ
—Παράξενο πολύ—
Μᾶς κάνουν ἕνα... εὔγευστο
Καὶ σπάνιο πουλί. Περσεὺς

226. Στοιχειόγριφος

Νῆσος εἶναι ἀπ' τὶς μεγάλες
Στὸ Αἰγαῖο ποῦχει κι' ἄλλες.
Μ' ἂν τῆς λείψῃ τὸ κεφάλι
Κι' ἕνα γράμμ' ἂν πάρῃ ἀκόμα,
Καταντάει κοινὸ χῶμα.
Ἠλέκτρα

227. Μεταγραμματισμὸς

Νέα ἢ γραία εἶν' 'Αγγλίδα,
'Αλλὰ πάντα δεσποινίδα·
Ἂν τὴ μέση λίγο ἀλλάξῃς
Σιχαμένο ζῶο θὰ φτιάξῃς·
Αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου

228 Μεταλεξισμὸς

Βγάζω οὐρά,
Βάζω παρά.
Κι' ἀπὸ μακρινὴ μιὰ χώρα,
Ἄλλην ὅμοια βλέπω τώρα.
Ἄσπρος Κόρακας

229—233. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις :

Πάρος, Τῆνος, μένος, φανός, ναῦς.
Μαγεμμένο Βασιλόπουλο

234. Κλῖμαξ

Ρ — Σ
Ρ — — Σ
Ρ — — — Σ
Ρ — — — — Σ
Ρ — — — — — Σ
Ρ — — — — — — Σ
Ρ — — — — — — — Σ
Ρ — — — — — — — — Σ

Κάθε παύλα ἀντιπροσωπεύει γράμμα. Καὶ ἀναγινώσκονται ἐκ τῶν ἄνω κατὰ σειράν : μέλος, κίνησις, ποταμός, σχῆμα, μελῳδός, λεοντόκαρδος, παχύδερμον, ἐπίθετον (παρατσούκλι) βυζαντινοῦ αὐτοκράτορος.

Ἠλέκτρα

235. Ρητὸν διὰ Συναρμολογήσεως

Ἐξ ἑκάσης τῶν κάτωθι λέξεων νἀφαιρεθοῦν δύο συνεχῆ γράμματα καὶ νὰ συναρμολογηθοῦν τἀπομένοντα διὰ νὰ σχηματισθῇ ρητὸν ἀρχαίου φιλοσόφου:

γαλῆ, ῥοιά, Σκωτία, εἰδή, Διδώ, δάος, κόμη, μέλι, νόσος.

Ὑποπλοίαρχος Κρίστιαν

236. Μικτὸν

σφς-σιω-ντς-αωηει-σφς
Εὐάννα

237. Γρῖφος

τὸ		εεεεε	εεεε
τὸ	τὸ Μόθ	ε	ε
	Κῶς Λίψ	ε	εεε
τὸ	τὸ ἦν	ε	ε
	τὸ	ε	εεεε

Ἀγγουρολογιώτατος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 3.

28 Ἀμφιτρίτη (ἀμφί, Τρίτη).—29. Μίλητος-ἀμίλητος.—30. Ρώμη κώμη.—31. Ἀγρὸς-Ἄργος.—32.
Χ Α Ρ Α 33. ΥΠΕΡΒΟΛΟΣ (πρόβο-
Α Γ Α Ρ λος, ἔρεβος, ρύπος, Βόλος,
Ρ Α Κ Η ὀβολός, λεπρός, σπόρος).—
Α Ρ Η Σ 34—38. Διὰ τοῦ Κ : ***κλιτός, κέρμα, Κύρος, ἄπατος, ἀκοή.***—39. ΤΗ-
ΝΟΣ (Τολμηρός, Ἤπιος, Νάνος, Ὀξύς, Σιγή).—40. Περὶ ὄνου σκιᾶς.—41. ***Ὑπερασπίζου τὴν σημαίαν*** (ὑπὲρ ας πί. ζοῦτιν, σῃ μὲ α, ν).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΗ'—290]

«Ποιὸ τὸ διαπλασόπουλο τῆς ἡμέρας ;» Διαπλασόπουλα, ψηφίσατε στὸ δημοφήφισμά μας [ΑΗ'—163].

ΔΟΡΑΩΣ ΒΥΡΩΝ

[ΑΗ'—291]

Λόγῳ λάθους δὲν ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν (ΑΗ—243) τὸ (Διάπλ : Βεβαιότατα). Δημοσιεύεται τώρα.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΣΤΕΡΩΝ

[ΑΗ'—292]

Ἀνταλλάσσω τετραδιάκια· στείλατε πρῶτοι : Στέφανον Βαλαβάνην, Αἰγινήτου 10, 'Αθήνας.

Χονδροκέφαλος

[ΑΗ'—293]

Νερμίν, Δανάη ἀγαπημένες μου, σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον ποὺ δείξατε σ' ἐλη τὴ διάρκεια τῆς ἀρρώστειας μου.

Νινέττα

[ΑΗ'—294]

Ἀζιαντέ ! διάβασα τὸν. . . διάλογο. Ἡ Μαρίνα μὲ πέννα ἔγραψε ἢ μὲ τὰ δάκτυλά της ;

Περιπίπισσα Οὐγκὲτ

[ΑΗ'—295]

Τὰ παιδάκια Σταυροπόδης — Βρασῆς= Κυκλὼν—Τιτὰν δέχονται ἀλληλογραφία στὴ γιαγιούλα τους, διότι εἶναι μικρὰ ἀκόμη.

Τὶκ-Τὰκ

[ΑΗ'—296]

Διαπλασόπουλα. . . τρέμετεεεε ! ! ! . . . —*Ἀστέρες*, σηκώστε πανιὰ γιὰ τὸ Χόλλυγουντ.—*Ἀνοιχτόκαρδοι, Μυστηριώδεις Κατάσκοποι*, χανόσαστε ! ! ! —*Συριανὰ* Διαπλασόπουλα, ὁποιαχθῆτε ! ! ! ἔγτασε ὁ. . .

Μπαμπαοῦ !

[ΑΗ'—297]

Ἀλληλογραφῶ μὲ ὅλους-ες καὶ ἀνταλλάσσω τετραδιάκια. Γράφατε : Δείδα Ἑλλὴν Χαριτωνίδου, Ἱπποκράτους 147 Ἀθήνας διά :

Τὶκ-Τὰκ

[ΑΗ'—298]

Διαπλασόπουλα-ες, ἀλληλογραφοῦμε ; Γράφετε πρῶτοι : Φούλην Ν. Δαθιώτου, Σπευσίππου 38 Ἀθήνας, διά :

Δάφνην τοῦ Κήπου

[ΑΗ'—299]

Σανθὴ *Ὑδραιοπούλα, Ὑδραϊκὸν Κῦμα* : Γιατὶ αὐτὴ ἡ σιωπή ; Περιμένω. —*Βίλλυ Φρίγς*: Θέλω κι' ἐγὼ φωτογραφίες ἀπὸ τή...Χαβάϊ !!!

Λορελάϊ

[ΑΗ'—300]

Διαπλασόπουλα - Διαπλασοπούλες, Γειά σας !

ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ

[ΑΗ'—301]

Μὲ κάθε σοβαρὸ Διαπλασόπουλο - Διαπλασοπούλα, οἱασδήποτε γυμνασιακῆς τάξεως, ἀλληλογραφῶ. Γράφατε : Γεώργιον Γεωργίου (διὰ τὸν ***Δὸν Ζουάν***). Ὁδὸς Κουμουνδούρου 63, εἰς Βόλον.

ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ

[ΑΗ'—302]

Κατερχομένη ἀπὸ τὰς κορυφὰς τῶν ὀρέων μου, χαιρετῶ καὶ ἀλληλογραφῶ μὲ ὅλες τὶς Διαπλασοποῦλες τῆς Μεσαίας Τάξεως. Γράφατε: Δδα Ἐδκαν Πετρίδου, Ἰονικὴν Τράπεζαν Ἀθήνας, διά :

Σανθὴν 'Ορειβάτιδα

[ΑΗ'—303]

Πορτραῖτο τῆς ***Τρελλῆς Χαβανέζας*** : Ταβανόσκαυπα — μὲ καστανὰ μαλλιὰ —καὶ κασανὰ ματάκια—καὶ μὲ...γαλάκια —μὲ μύτη ἑλληνικωτάτη—καὶ μ' ὅλα αὐτὰ χαριεστάτη.

Σανθὴ 'Ορειβάτις

[ΑΗ'—304]

Διακόπτω πᾶσαν ἀλληλογραφίαν ἕνεκα ἀπροόπτου ἀναχωρήσεώς μου στὸ ἐξωτερικόν.

Ρούμπη Κήλερ

[ΑΗ'—305]

Διὰ λόγους ἀνωτέρους διακόπτω ΠΑΣΑΝ ἀλληλογραφίαν.

ΚΟΚΚΙΝΟΣΚΟΥΦΙΤΣΑ

[ΑΗ'—306]

Ἡρακλειώτισσα, εἶναι καιρὸς ποὺ σοῦγραψα κι' ἀκόμη νἀπαντήσῃς· γιατί; Γράψε μου.

Ἀναδυομένη

[ΑΗ'—307]

Σία κι' ἀράξαμε, Ζωντανὴ Κυκλίτσα =Ἀργυρὼ (Δουλοῦ) Παπᾶζογλου !..

Βαρκούλα τοῦ Νείλου

[ΑΗ' 308]

Ὀπαδὲ τοῦ ***Ἀμερικανισμοῦ***, γράψε μου πρῶτος. Δ]οις Κυρίαν Μ. Γιαμαλῆ (Ν.Ν.), Ἁγίου Μελετίου 104, Ἀθήνας

Ντανιὲλ Ντεριὲ

[ΑΗ'—309]

Ρόμπερ Τέϊλορ, ἐσὺ ποὺ μὲ ξέρεις, γιατ' δὲν μὲ ἀποκαλύπτεις ; Περιμένω.

Ντανιὲλ Ντεριὲ

[ΑΗ'—310]

Ἀστέρας : Νὰ βεβαιώσῃ Διάπλασις· στόπ. Καταασκόπους : Ὁ Πρόεδρος μέλος ; Πράδο ! στόπ. Θαλασσοκράτορα : Δὲν διστέλεσε ποτὲ ὁ Πρόεδρός μας. . . κεραμιδοεισπράκτορας, ἴσως ἐσὺ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον,..Ἀγυιόπαις ! oh ! . .—Ὅλως ὁμετέρα.

ΡΑΔΙΟ-ΕΛΛΑΣ

Τύποις Σ. Σεργιάδου

Τὸ φύλλον δραχ. 2,50 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δραχ. 5

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (193 Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησία δραχμὲς 100. Ἐξάμηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια δεκατρία. 50, Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879
ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου. ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 45ος 'Αθῆναι, 9 'Απριλίου 1938 Ἔτος 60ον.—Ἀριθ. 19

ΤΟΜ ΣΩΓΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARK TWAIN

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

Ἐδῶ καὶ πέντε χρόνια, ἐξκοκολούθησε, ἐσὺ δὲν ἤσουν ποὺ μὲ πέταξες σὰν σκυλὶ ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ πατέρα σου, ἕνα βράδυ ποὺ εἶχα ἔρθει νὰ ζητήσω ἕνα κομμάτι ψωμί γιατὶ πεινοῦσα; τότε εἶπες γιὰ μένα πὼς θὰ εἶχα ἔρθει γιὰ νὰ κάνω καμμιὰ στραβοδουλειά, κι' ὅταν ἐγὼ ὠρκίστηκα πὼς αὐτὸ θὰ μοῦ τὸ ξεπλήρωνες καὶ ἑκατὸ χρόνια ἀκόμη κι' ἂν περνοῦσαν, ὁ πατέρας σου μ' ἔρριξε στὴ φυλακὴ σὰν λιποδότη. Λὲς πὼς θὰ τὄχα λησμονήσει αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ; Τὸ ἰνδιάνικο αἷμα ποὺ ἔχω μέσα μου δὲν νέρωσε ἀκόμη. Τώρα σ' ἔχω στὰ χέρια μου καὶ θὰ μοῦ τὰ πληρώσῃς ὅλα.

Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ἀπειλοῦσε τὸ γιατρὸ σείοντας τὴ γροθιά του μπρὸς στὸ πρόσωπό του. Ὁ νέος τότε σήκωσε τὸ χέρι του καὶ τοῦ ἔδωσε ἕνα δυνατὸ χτύπημα ποὺ τὸν ἔρριξε κάτω.

Ὁ Πόττερ πέταξε πέρα τὸ μαχαίρι του καὶ φώναξε :

— Γιὰ στάσου ! Γιατὶ χτυπᾶς τὸ σύντροφό μου ;

Κι' ἀμέσως ἤρθε στὰ χέρια μὲ τὸ γιατρὸ κι' ἄρχισαν οἱ δυὸ τους νὰ παλεύουν. Ὡστόσο ὁ Ἰνδιάνος Τζόε εἶχε σηκωθεῖ πάλι στὰ πόδια του καὶ τὰ μάτια του ἔβγαζαν φωτιές. Ἄρπαξε τὸ μαχαίρι τοῦ Πόττερ ἀπὸ χάμω καὶ ἄρχισε νὰ φέρνῃ γύρω τοὺς δυὸ ποὺ πάλευαν, σὰν γάτος ποὺ περιμένει τὴν εὐκαιρία, γιὰ νὰ χυμήξῃ. Μιὰ στιγμὴ ὁ γιατρὸς κατώρθωσε νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τὸν ἀντίπαλό του. Ἄρπαξε τὴν πλατειὰ σανίδα ποὺ βρισκόταν ἐπάνω στὸν τάφο τοῦ Οὐίλλιαμς καὶ δίνοντας μιὰ ἔρριξε τὸν Πόττερ κάτω ἀναίσθητον. Αὐτὴ τὴν στιγμὴ καραδοκοῦσε κι' ὁ Ἰνδιάνος. Ὄρμησε ἐπάνω στὸ γιατρὸ κι' ἔμπηξε τὸ μαχαίρι ὥς τὴ λαβὴ στὸ στῆθος τοῦ νέου.

Ὁ γιατρὸς κλονίστηκε κι' ἔπεσε ἐπάνω στὸν Πόττερ πλημμυρίζοντάς τον μὲ τὸ αἷμα του. Τὸ ἴδια λεπτὸ τὰ σύννεφα σκέπασαν τὸ φεγγάρι.

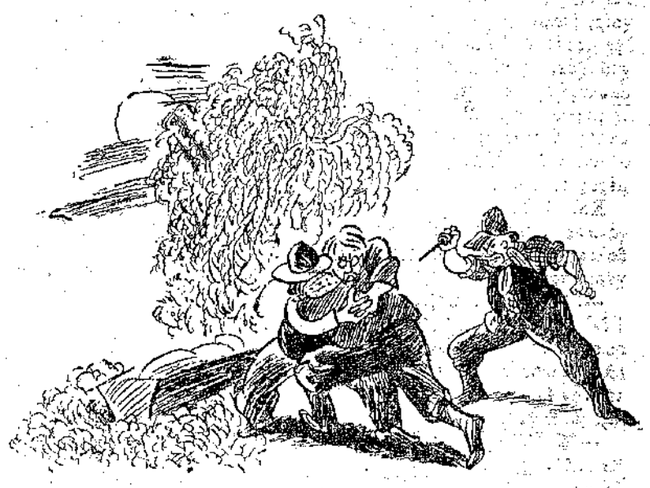

Ὁ Τζόε ὅρμησε ἐπάνω στὸ γιατρὸ μὲ τὸ μαχαίρι.
(Σελ. 185, στ. β')

— Τώρα ξοφλήσαμε στ' ἀλήθεια, μούγκρισε ὁ Ἰνδιάνος.

Ὕστερα ἐπῆρε ὅ,τι πολύτιμο εἶχε ἐπάνω του ὁ νεκρὸς καὶ ἔβαλε τὸ ἀπαίσιο μαχαίρι στὸ δεξιὸ χέρι τοῦ Πόττερ ποὺ ἦταν ἀνοιχτὸ καὶ κάθησε πάρα πέρα. Τρία-τέσσερα-πέντε λεπτὰ πέρασαν κι' ὕστερα ἄρχισε ὁ Πόττερ νὰ κινιέται καὶ νὰ βογγάῃ. Ἔσφιξε τὸ μαχαίρι μὲ τὸ χέρι του, τὸ σήκωσε ψηλά, τὸ κοίταξε καὶ ἀχνοντας βαθὺ σκοτάδι ἐπάνω στὸ τρομερὸ ἐκεῖνο θέαμα καὶ κρύβοντάς το ἀπὸ τὰ μάτια τῶν κατατρομαγμένων παιδιῶν ποὺ χτυπώντας τὰ δόντια τους ἀπὸ φόβο τὄβαλαν στὰ πόδια καὶ χάθηκαν μὲς στὸ σκοτάδι.

Ὅταν ξαναπρόβαλε τὸ φεγγάρι ὁ Ἰνδιάνος Τζόε στεκόταν ὀρθὸς μπρὸς στὰ δυὸ ἀκίνητα κορμιὰ καὶ τὰ κοίταζε. Ὁ γιατρὸς ἀγκομαχοῦσε, ἔβγαλε ἕνα δυὸ ἄναρθρες φωνές, ἀνάσανε βαθειὰ κι' ὕστερα σώπασε.

ματριχιάζοντας τὸ ἄφησε νὰ πέσῃ κάτω. Ὕστερα σηκώθηκε ὀρθός, σπρώχνοντας τὸ πτῶμα τοῦ γιατροῦ ἀπὸ πάνω του τοῦ ἔρριξε ἕνα βλέμμα κι' ὕστερα κοίταξε γύρω του σαστισμένος. Τὰ μάτια του συνάντησαν τὰ μάτια τοῦ Τζόε.

— Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, Τζόε, τί ἔγινε ; εἶπε.

— Μὴ ρωτᾶς καλύτερα, εἶπε ὁ Τζόε χωρὶς νὰ κουνηθῇ καθόλου. Ἤθελα νἄξερα γιατὶ τὄκανες.

—Ἐγὼ τὸκανα ; Δὲν ξέρω τί μοῦ λές, χριστιανέ μου.

—Ἄ, γιὰ νὰ σοῦ πῶ. Αὐτὸ μᾶς λείπη κιόλας τώρα.

Ὁ Πόττερ ἄρχισε νὰ τρέμη ὁλόκληρος κι' ἔγινε ἄσπρος σὰν πανί.

— Αὐτὰ κάνει τὸ καταραμένο τὸ μεθύσι. Κι' ἀπόψε εἶχα σκοπὸ νὰ μήν πιῶ. Μὰ τώρα ὁ νοῦς μου εἶναι ὁλότελα θολωμένος. Χειρότερα ἀπ' ὅ,τι τὴν ὥρα ποὺ ἤρθαμε ἐδῶ. Δὲν μπορῶ νὰ θυμηθῶ τίποτε. Μὰ γιὰ πές μου, Τζόε, πές μου, στὴν τιμή σου τώρα, ἀδελφούλη μου. Ἐγὼ τὸκαμα αὐτό ; Δὲν εἶχα τέτοιο σκοπὸ ποτέ μου. Στὴν ψυχὴ τοῦ πατέρα μου καὶ στὴν τιμή μου, δὲν εἶχα τέτοιο σκοπό. Μὰ γιὰ πές μου, πῶς ἔγινε αὐτό, Τζόε ; Τόσο νέος ὁ κακομοίρης καὶ μὲ τέτοιο μέλλον καὶ νὰ πάη ἔτσι ! . .

— Νά, εἴχατε ἁρπαχτεῖ οἱ δυό σας καὶ χτυπιόσαστε. Αὐτὸς σοῦ ἔδωσε μιὰ μὲ τούτη τὴ σανίδα καὶ σὺ ἔπεσες κάτω-φαρδὺς πλατύς· καὶ τὴν ὥρα ποὺ τὴν ξανασήκωνε γιὰ νὰ σὲ ξαναβαρέση πετάγεσαι ἐσὺ ὀρθός, ἀγκομαχώντας καὶ τρικλίζοντας, τραβᾶς τὸ μαχαίρι καὶ τοῦ τὸ χώνεις ὥς μέσα, τὴ στιγμὴ ποὺ αὐτὸς σοῦ κατέβαζε πάλι τὴ σανίδα ἐπάνω στὸ κεφάλι· κι' ἔτσι πέσατε κι' οἱ δυό, ὁ ἕνας ἐπάνω στὸν ἄλλον κι' ἐσὺ ἡσουνα ξεοὸς ὥς αὐτὴ τὴ στιγμή.

—Ἄχ, δὲν ἤξερα τί ἔκανα ! Φωτιὰ νὰ μὲ κάψη δὲν ἤξερα τί ἔκανα. Ὅλα αὐτὰ τὰ ἔκανε τὸ μεθύσι. Ποτὲ στὴ ζωή μου δὲν εἶχα τραβήξει μαχαίρι ἴσαμε τώρα. Τσακώθηκα πολλὲς φορές, ἀλλὰ μὲ μαχαίρι δὲν εἶχα χτυπήσει ποτέ μου. Τζόε, μὴ μὲ μαρτυρήσης, ἔ ; πές μου πὼς δὲν θὰ τὸ μαρτυρήσης σὲ κανέναν ; Εἶσαι καλὸς ἄνθρωπος ἐσύ. Ἐγὼ πάντα σ' ἀγαποῦσα, Τζόε, κι' ἔπαιρνα τὸ μέρος σου, ἔ, δὲν τὸ θυμᾶσαι ;

Καὶ ὁ δυστυχισμένος ἔπεσε στὰ γόνατα μπροστὰ στὸν ἀπάνθρωπο δολοφόνο καὶ σήκωσε ἱκετευτικὰ τὰ χέρια του.

—Ἔνοια σου, δὲν θὰ πῶ τίποτε. Εἴν' ἡ ἀλήθεια πὼς ἤσουνα πάντα σωστὸς κι' ἴσιος μαζί μου καὶ δὲν θὰ σ'ἀφήσω κι' ἐγὼ τώρα. Ὅσο γι'αὐτὸ μὴν ἔχεις κανένα φόβο· ἐγὼ ξέρω καὶ μιλῶ ἀντρίκια καὶ καθαρά.

—Ὦ Τζόε, εἶσαι ἄγγελος. Αὐτὸ θὰ σοῦ τὸ χρωστῶ ὅσο καιρὸ κι' ἂν ζήσω.

Καὶ ὁ Πόττερ ἄρχισε τώρα τὰ κλάμματα.

—Ἔλα, ἄστα τώρα αὐτά. Δὲν εἶναι καιρὸς γιὰ κλαψοκατάνυξη. Κοίταξε μονάχα νὰ φύγης. Ἐσὺ θὰ πάρης τὸν ἕνα δρόμο κι' ἐγὼ τὸν ἄλλον. Τράβα λοιπὸν καὶ πρόσεξε νὰ μὴν ἀφήσης πίσω σου κανένα σημάδι.

Ὁ Πόττερ ξεκίνησε γοργὰ καὶ σὲ λίγο ἔτρεχε σὰν τρελλός. Ὁ Τζόε στάθηκε καὶ τὸν κοίταζε ποὺ ἔφευγε.

— Καλὰ τὴν ἔχει, εἶπε. Ἔτσι ζαλισμένος ποὺ εἶναι δὲν θυμήθηκε τὸ μαχαίρι του κι' οὔτε θὰ τὸ θυμηθῆ ὥσπου νὰ βρίσκεται πιὰ τόσο μακρυά,ὥστε νὰ φοβᾶται νὰ γυρίσῃ μόνος του γιὰ νὰ τὸ πάρη—ὁ λαγόκαρδος.

Αἴγα λεπτὰ ἀργότερα ὁ σκοτωμένος, τὸ πτῶμα τὸ σκεπασμένο μὲ τὴν κουβέρτα καὶ ὁ ἀνοιχτὸς τάφος δὲν εἶχαν ἄλλο θεατὴ ἀπὸ τὸ φεγγάρι. Καὶ στὸ νεκροταφεῖο βασίλευε καὶ πάλι ἡ ἴδια ἀπόλυτη γαλήνη ὅπως καὶ πρίν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Τὰ δυὸ παιδιὰ ἐξακολουθοῦσαν νὰ τρέχουν πρὸς τὸ χωριό, ἀμίλητα καὶ τρομαγμένα. Πότε-πότε γύριζαν κι' ἔρριχναν καὶ καμμιὰ ματιὰ ἀπὸ πίσω τους, σὰν νὰ φοβόνταν μήπως τοὺς εἶχε πάρει κανένας τὸ κατόπι.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΠΟ ΣΤΟΜΑ ΣΕ ΣΤΟΜΑ

ΚΑΘΕΝΑΣ ΜΕ ΤΟΝ ΠΟΝΟ ΤΟΥ

Σὲ μιὰ οἰκογένεια, πατέρας, μητέρα, κόρη καὶ γιαγιά, εἶχαν ὅλοι, λίγο πολὺ τὴν κουφαμάρα τους, γι'αὐτὸ πολλὲς φορὲς δὲν μποροῦσαν νὰ συνεννοηθοῦν.

Ἕνα πρωὶ καθὼς ὁ πατέρας βγῆκε ἀπὸ τὴν κατοικία του καὶ πήγαινε στὴ δουλειά, συναπαντήθηκε στὸ δρόμο μὲ τὸν ἰδιοκτήτη τοῦ σπιτιοῦ του.

Ἐκεῖνος ποὺ ἤξερε τὴν πάθηση τοῦ νοικάρη του, τὸν ζύγωσε, τὸν καλημέρισε καὶ χαϊδεύοντάς του φιλικὰ τὸν ὦμο, τὸν ρώτησε τί κάνουν οἱ δικοί του.

Ὁ κουφὸς ἐνόμισε πὼς τοῦ ζήτησε τὸ νοίκι — γιατὶ ἔτυχε νὰ εἶναι πρωτομηνιὰ καὶ τοῦ ἀπάντησε γλυκομίλητα :

— Κάνε μου τὴ χάρι νὰ περιμένης λίγες ἡμέρες καὶ θὰ σοῦ τὸ δώσω.

Ὕστερα τὸν ἀποχαιρέτησε καὶ ἀντὶ νὰ τραβήξη στὴ δουλειά του γύρισε στενοχωρημένος στὸ σπίτι του.

Ἐκεῖ εἶπε στὴ γυναῖκα του μὲ ποιὸν ἀνταμώθηκε καὶ τί ὁμιλία ἔκαναν.

Αὐτὴ πῆρε ἀλλοίωτικα τὰ λόγια του, πὼς τάχα θὰ τῆς ἀγόραζε τὸ φόρεμα ποὺ μόνη της εἶχε διαλέξει ἀπὸ τὸ ἐμπορικὸ καὶ χάρηκε πολύ.

Σὰν ξανάφυγε ὁ ἄντρας της ἐφώναξε τὴν θυγατέρα της καὶ τῆς εἶπε :

—Ξέρεις,ὁ πατέρας σου ἀποφάσισε πιὰ νὰ μοῦ πάρη τὸ ὄφασμα γιὰ τὸ φόρεμά μου καὶ θὰ μοῦ τὸ φέρη τὸ μεσημέρι.

Ἡ κόρη πάλι, ποὺ θάρρεψε πὼς τῆς ἔλεγε ὅτι θὰ τὴν ἀρραβωνιάζαν σύντομα, ἔτρεξε μὲ χαρὲς καὶ πηδήματα καὶ τὸ ἀνάγγειλε στὴ γιαγιά της.

Ἡ γρηὰ ποὺ ἐκούφιζε σὰν ὅλους τοὺς ἄλλους, φαντάστηκε πὼς τῆς εἶχε ἑτοιμάσει τὸ χυλὸ ποὺ περίμενε καὶ τῆς εἶπε μὲ λαχτάρα :

—Ἀλήθεια, καλό μου κορίτσι, μοῦ ἔκανες τόσο νωρὶς τὸ χυλό ; ἔχε τὴν εὐχή μου, μὰ φέρε μου τον γρήγορα νὰ τὸν φάω γιὰ νὰ στυλωθῆ ἡ καρδιά μου καὶ νὰ ἰδῆς καλὴ Μοίρα!

ΠΑΝ. ΔΗΜ. ΣΕΦ.

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΤΟ ΚΛΕΙΔΙ ΚΑΙ ΤΟ ΠΟΥΡΟ

Ἐνῶ ἦταν ἀκόμα στὴν ταβέρνα κι' ἔπινε μὲ φίλους, κάποιος τοῦ ἐπρόσφερε ἕνα ποῦρο. Τὸ πῆρε, ἀλλὰ ἐπειδὴ δὲν τοῦ ἔκανε ὄρεξη νὰ τὸ καπνίσῃ, τὸ ἔκρυψε στὴν τσέπη του καὶ τὸ ξέχασε.

Ὕστερα, μεθυσμένος σκνίπα, καὶ μὲ τὴν ἰδέα ἴσως πὼς ἐκάπνισε τὸ ποῦρο, ξεκίνησε γιὰ τὸ σπίτι του. Ὅταν ἔφτασε στὴν πόρτα, ἔκαμε νὰ βγάλη τὸ κλειδί του γιὰ ν' ἀνοίξῃ. Χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ ὅμως στὸ μεθύσι του, ἔβγαλε τὸ ὄφθεν καπνισμένο ποῦρο καὶ προσπαθοῦσε νὰ ξεκλειδώσῃ μ' αὐτό.

Τὸν εἶδε ἕνας πόλισμαν καὶ τὸν ρώτησε :

—Ἐ ! τί κάνεις ἐκεῖ ;

— Δὲ βλέπεις; τοῦ ἀποκρίνεται ὁ μεθυσμένος. Θέλω ν'ἀνοίξω τὴν πόρτα γιὰ νὰ μπῶ στὸ σπίτι μου.

— Μὰ τί κρατᾶς στὸ χέρι σου ;

— Τὸ κλειδί μου, διάβολε !

— Τὸ κλειδί σου εἴν' αὐτό ; γιὰ ἰδές το καλύτερα. . .

Ὁ μεθυσμένος σηκώνει τὸ χέρι του βλέπει ἔκπληκτος τὸ ποῦρο καί,χτυπώντας τὸ μέτωπό του, ξεφωνίζει μὲ φρίκη :

—Ἰκα ! θὰ ἐκάπνισα... τὸ κλειδί !

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΑΓΓΛΙΚΟΣ ΘΙΑΣΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

Ο ΛΗ σχεδὸν τὴν περασμένη ἑβδομάδα, στὸ Βασιλικὸ Θέατρο, ἀπόγευμα καὶ βράδυ, ἔπαιζε ἕνας ἀγγλικὸς θίασος, ποὺ ἦρθε ξεπίτηδες ἀπὸ τὴν Ἀγγλία. Τόση ἦταν ἡ ζήτηση τῶν εἰσιτηρίων γι' αὐτὲς τὶς ἕκτακτες παραστάσεις, ὥστε ὁ θίασος, ἐνῶ εἶχε σκοπὸ νὰ δώσῃ μόνο πέντε, ἀναγκάσθηκε νὰ δώσῃ ἑννέα. Σ' ὅλες τὸ θέατρο ἦταν κατάμεστο ἀπὸ τὸν καλύτερο ἀθηναϊκὸ κόσμο, καὶ πότε στὴ μιά, πότε στὴν ἄλλη, παρευρίσκονταν ὁ Βασιλιάς, ὁ Πρωθυπουργός, ὑπουργοὶ κι' ἄλλοι ἐπίσημοι. Τὰ χειροκροτήματα ἦταν ἐγκάρδια κι' ἀτέλειωτα· ἀλλὰ καὶ τὰ γέλια πολλά, ὅταν ὁ θίασος ἔπαιζε κωμωδία. Αὐτὸ ἐσήμαινε πὼς ἕνα μεγάλο μέρος ἀπὸ τὸ ἀκροατήριο καταλάβαινε καὶ τὴ γλῶσσα. Φυσικά, ἀφοῦ στὶς παραστάσεις αὐτὲς ἦταν σύσσωμη κι' ἡ ἀγγλικὴ παροικία τῶν Ἀθηνῶν· ἀλλὰ καὶ πολλοὶ Ἀθηναῖοι γελοῦσαν μὲ τάστεῖα τῶν κωμωδιῶν, πρᾶγμα ποὺ μαρτυροῦσε πόσο διαδεδομένη εἶναι σήμερα στὴν Ἀθήνα ἡ ἀγγλικὴ γλῶσσα, ἐνῶ ἄλλοτε δὲν ἦταν τόσο παρὰ μόνο ἡ γαλλική. Ἔτσι καὶ στὶς πολλὲς δεξιώσεις ποὺ ἔγιναν πρὸς τιμὴν τοῦ θιάσου, οἱ Ἄγγλοι ἠθοποιοί, ὅσοι δὲν ἤξεραν ἄλλη γλῶσσα, ἔβρισκαν πολλοὺς κυρίους καὶ πολλὲς κυρίες νὰ μιλοῦν τὴ δική τους λαμπρά.

Ἀλήθεια, ὁ ἀγγλικὸς θίασος πέρασε πολὺ καλὰ στὴν Ἀθήνα κι' ἔφυγε καταγοητευμένος καὶ κατενθουσιασμένος. Καὶ πρῶτα-πρῶτα βρέθηκε στὴν καλύτερη ἐποχὴ τοῦ χρόνου σὲ μιὰ μεγάλη, ἀπέραντη πόλη, ὅσο δὲν τὴ φανταζόταν βέβαια, μιὰ πόλη ὄχι πιὰ ἀνατολίτικη, ἀλλὰ εὐρωπαϊκή, ποὺ τόσες ὀμορφιές, ἀπὸ φύση κι' ἀπὸ τέχνη, εἶχε νὰ τοῦ δείξη. Ἔτυχε νὰ εἶναι ἐδῶ καὶ τὴν 25 Μαρτίου καὶ νὰ ἰδῆ ὅλο τὸ μεγαλεῖο τῆς Ἐθνικῆς Ἑορτῆς, μὲ τὴν Ἀκρόπολη φαντασμαγορικὰ φωταγωγημένη — θέαμα, ποὺ καθὼς μοῦ εἶπε ἕνας ἠθοποιός, ἦταν τὸ μεγαλειωδέστερο ἀπ' ὅσα εἶδε στὴ ζωή του. Τὸν φιλοξένησαν καὶ τὸν περιποιήθησαν μὲ τὴ μεγαλύτερη ἐγκαρδιότητα, ἀλλὰ καὶ μ' ὅλα τὰ μέσα τοῦ πολιτισμοῦ ποὺ διαθέτει σήμερα ἡ πόλη μας. Ἔπαιξε σ' ἕνα ὡραῖο θέατρο μὲ τέλεια σκηνή, καθόλου κατώτερο ἀπὸ τὰ θέατρα τῆς Εὐρώπης. Εἶδε σ' αὐτό, ἀπὸ τοὺς δικούς μας ἠθοποιούς, μιὰ παράσταση ποὺ τὴν ἐθαύμασε. Καὶ τὸ κυριώτερο, στὶς δικές του παραστάσεις, εἶχε πάντα ἕνα πολυάριθμο ἀκροατήριο ποὺ καταλάβαινε καὶ τὴ γλῶσσα του καὶ τὴν τέχνη του καὶ ποὺ ἦταν σὲ θέση νὰ τὸν ἱκανοποιήσῃ καὶ ὁλικῶς καὶ ἠθικῶς. Πῶς νὰ μὴ φύγῃ λοιπὸν καταγοητευμένος καὶ κατενθουσιασμένος ὁ ἀγγλικὸς θίασος ; καὶ πῶς νὰ μὴν αἰσθανόμαστε γι' αὐτὸ μιὰ πατριωτικὴ περηφάνεια ;

Ἐγὼ τουλάχιστο ὁμολογῶ πὼς τὴν αἰστάνθηκα βαθειὰ καὶ σ' αὐτὴν τὴν περίστασή ποὺ «τὸ δείξαμε». Καὶ προπάντων ὅταν ἄκουσα τὸν ὡραιότατο εὐχαριστήριο λόγο τοῦ ἄγγλου πρεσβευτῆ πρὸς τὸ ἀθηναϊκὸ κοινὸ στὸ τέλος τῆς τελευταίας παράστασης τοῦ θιάσου. Ὁ κ. Οὐατερλόου εἶν' ἕνας λαμπρὸς ἄνθρωπος ποὺ παρακολούθησε τοὺς πατριῶτες του κατὰ τὴ διαμονή τους στὴν Ἀθήνα μὲ τὸ πατρικώτερο ἐνδιαφέρον καὶ τὴ συγκινητικώτερη στοργή. Ἤξερε — εἶπε ὁ ἴδιος στὸ λόγο του—πὼς τὸ ἀθηναϊκὸ κοινὸ εἶναι ἔξυπνο, μορφωμένο, αὐστηρό, πὼς ἡ θεατρικὴ τέχνη, στὴν παλιά της κοιτίδα, ἔχει κάμει μεγάλες προόδους καὶ πὼς Ἕλληνες ἠθοποιοί, μὲ μεγάλη ἀξία, δίνουν σήμερα, στὸ Βασιλικὸ Θέατρο, καὶ σάλλα, τελειότατες παραστάσεις. Γιὰ ὅλ' αὐτά—εἶπε—τὴν προηγούμενη ἑβδομάδα ἦταν ἀνήσυχος, νευρικός. Φοβόταν πὼς οἱ πατριῶτες του μποροῦσε νὰ μὴ κάμουν τόσο καλὴ ἐντύπωση στοὺς Ἀθηναίους ποὺ θὰ τοὺς ἐσύγκριναν μὲ τοὺς δικούς τους ἠθοποιούς. Ἀλλὰ ὅταν εἶδε τὴ θερμὴ ὑποδοχή, ὅταν ἄκουσε τὰ ζωηρὰ χειροκροτήματα τοῦ αὐστηροῦ κοινοῦ, ὁ κ. Οὐατερλόου ἔγινε εὐτυχής : Οἱ πατριῶτες του ἄρεσαν καὶ στὴν Ἀθήνα, ἐκτιμήθηκαν γιὰ τὴν τέχνη τους καὶ τιμήθηκαν. Αὐτό, βλέπετε, ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς Ἀγγλίας τὸ θεώρησε ὄχι μικρὸ πρᾶγμα. Κι' ἔγινε εὐτυχής. Ἔ, ἄλλο τόσο δὲν πρέπει νἄμαστε εὐτυχεῖς καὶ μεῖς ;

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΘΕΛΕΙ — Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΔΕΝ ΘΕΛΕΙ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Γ'

Ὁ Κωστάκης θέλει νὰ φαίνεται καλύτερος ἀπ' ὅλα τἄλλα παιδιὰ καὶ σὲ ὅλα. Μόλις ἕνα παιδὶ τοῦ πῆ : «ἔχω ἕνα μεγάλο πρᾶγμα» — τόπι, ἁμαξάκι, ἀλογάκι, τουφεκάκι—ἀμέσως ὁ Κωστάκης θὰ τοῦ πῆ : «ἐγὼ ἔχω ἕνα μεγαλύτερο !». Τὸ ἴδιο κι' ἂν τὸ παιδὶ τοῦ πῆ πὼς ἔχει κάτι ὡραῖο ἢ ἀκριβό : «Ἐγὼ ἔχω ἕνα ὡραιότερο, ἕνα ἀκριβώτερο !» θἀπαντήση ὁ Κωστάκης.

Μιὰ μέρα, μετὰ τὴν Πρωτοχρονιά, πῆγε στὸ σπίτι του ἡ Ἄννα, ἡ ξαδερφούλα του. Καὶ τοῦ εἶπε πώς, ἀνάμεσα στἄλλα παιχνίδια ποὺ τῆς χάρισαν, ἦταν καὶ μιὰ κούκλα μεγάλη σὰν κι' αὐτήν.

—Ἐγὼ ἔχω μιὰ μεγαλύτερη ! εἶπε ἀμέσως ὁ Κωστάκης.

—Ἐσύ, κούκλα ;

— Ναί, ἐγώ, Παράξενο σοῦ φαίνεται ;

— Καὶ μεγαλύτερη ἀπ' τὴ δική μου ; Δὲν γίνεται ! Ἡ κούκλα μου φτάνει τὸ ἀνάστημά μου.

—Ἡ δική μου τὸ ὑπερβαίνει. Εἶναι δυὸ φορές,τρεῖς φορὲς πιὸ ψηλὴ ἀπὸ μένα !

—Ἀδύνατο !

—Δυνατώτατο !

— Δὲν μοῦ τὴ δείχνεις, σὲ παρακαλῶ ; Εἶμαι περίεργη νὰ τὴν ἰδῶ !

— Μάλιστα, νὰ σοῦ τὴ δείξω. Περίμενε !

Ὁ Κωστάκης, ἐννοεῖται, κούκλα δὲν εἶχε, οὔτε μεγάλη οὔτε μικρή. Τί θὰ ἔδειχνε τώρα τῆς Ἄννας ; . . Σκέπτεται λίγο καὶ τὸ βρίσκει. Σὲ μιὰ κάμαρα, ὑπάρχει ξεχασμένη μιὰ προτομή—ἕνας γυναίκειος

μπούστος από κερί. Το πρόσωπο είναι ώραίο, τα μάτια γυάλινα, γαλανά, τα μάγουλα κοκκινοβαμμένα, και τα μαλλιά ξανθά, σγουρά κι' άληθινά. Σε μιά αποθήκη, υπάρχουν πολλά παλιά φορέματα, ξεχασμένα κι' αυτά, από τον καιρό της γιαγιάς. Ο Κωστάκης λοιπόν παίρνει την προτομή, τη στήνει πάνω σ' ένα ψηλό τρίποδο, τη ντύνει μ' ένα πράσινο φουστάνι και μ' ένα σταχτί επανωφόρι από την αποθήκη, και φωνάζει την Άννα:

—Έλα, έλα να ίδης την κούκλα μου!

Η Άννα τρέχει και μένει εκθαμβη μπροστά στο «μεγαλείο» εκείνης της κούκλας, που αληθινά είμαι τρείς φορές πιό ψηλή από τον Κωστάκη!

—Έχεις δίκιο, ψιθυρίζει, η κούκλα σου είναι πιό μεγάλη απ' τη δική μου.

Και ποιος νάξερε πώς η κούκλα του Κωστάκη δεν ήταν παρά μιά προτομή, ένα τρίποδο και κάτι ρούχα της γιαγιάς!..

(Ακολουθεί) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΞΑΝΘΗΣ ΚΟΥΚΛΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπό MARIA - PIA SORRENTINA

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

— Το εμπόριο περνάει κρίση, αυτό το ξέρεις, κι' έρχονται μέρες που ξοδεύει κανείς περισσότερα από ό,σα εισπράττει. Τί να έκανα λοιπόν;

Η γριά μέγαιρα αναστέναξε βαθειά σηκώνοντας ψηλά τα μάτια της κι' ύστερα συνέχισε:

—Ας κάνουμε υπομονή. Ας ελπίσω πώς ο Θεός θα με ξεπληρώση για ό,σα έκανα για σένα. Οπωσδήποτε δεν θέλω πιά να θυσιάζεσαι για μένα.

Η Ανναμπέλλα μόλις μπόρεσε ν' αρθρώση:

— Μά, θεία μου...

Η μέγαιρα δεν την άφησε να προχωρήση.

— Ξέρω τί θα μου πής. Θα με ρωτήσης: «Μά, θεία μου, τί θα κάνω όλη την ημέρα που θα κάθουμαι;» Μη στενοχωριέσαι γι' αυτό. Κάτι θα βρούμε για να περνάη η ώρα σου. Τί λές, θα σ' άρεσε να σε βάλω σε δασκάλα να μάθης κέντημα;

—Ω, έκανε η μικρούλα χαμογελώντας.

—Ώραία, θα πάω να συνεννοηθώ με κάποια που ξέρω αυτές τις ημέρες για ν' αρχίσης αμέσως τα μαθήματα. Και αργότερα, αν πάνε κάπως καλύτερα οι δουλειές, θα σε ξαναστείλω και στο Σχολείο. Σου κάνει όρεξη να πας πάλι, ε;

—Ω! έκανε πάλι το κοριτσάκι κλείνοντας τα μάτια του σαν να είχε θαμπωθή.

Η Όνωρίνα την πήρε στην αγκαλιά της και την φίλησε τρυφερά.

—Αγαπητό μου παιδί, της είπε όλο γλύκα, πρέπει να με καταλάβης. Είμαι γριά κι' έχω τραβήξει πάρα πολλά βάσανα γι' αυτό αν σου φέρθηκα λίγο αυστηρά καμμιά φορά, η αν σε γκρίνιαζα πότε-πότε, μη με ξεσυνοριζεσαι. Όταν κανένας παλεύει τόσο σκληρά στη ζωή του, με τον καιρό γίνεται νευρικός και ιδιότροπος. Ένα μονάχα μπορώ να σε βεβαιώσω: Πώς στην καρδιά μου ένιωθα πάντα για σένα μιά αγάπη μητρική.

Πέρασε το χέρι της από τα μάτια της σαν να ήθελε να σκουπίση τα δάκρυά της. με τόση τέχνη που θα μπορούσε να γελάση τον καθένα. Ωστόσο η ανάμνηση από την κακομεταχείριση που είχε περάσει και από το ξύλο που είχε φάει, ήταν ακόμη πολύ ζωντανή στην Ανναμπέλλα, ώστε να την κάνουν να πιστέψη τα λόγια της θειάς της.

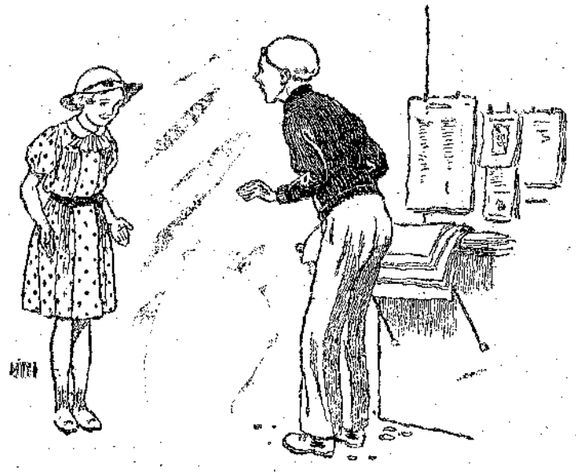

Ο Ριχάρδος την κοίταζε έκθαμβος.
(Σελ. 168, στ. α')

Αποτραβήχτηκε από τη ν' αγκαλιά της χωρίς να της ανταποδώση το φίλημα, αλλά και χωρίς να δείξη καμμιά δυσφορία ή φανερή εχθρότητα. Μα κι' αυτό ακόμη ήταν σπουδαίο για την Όνωρίνα.

Η Ανναμπέλλα αναρωτιόταν τί να ήταν άραγε αυτό που έκανε τη θειά της ν' αλλάξη έτσι ξαφνικά κι' ήταν αδύνατο να βρη καμμιά εξήγηση. Από κακιά και στρίγγλα που ήταν μπορούσε να γίνη καλή μέσα σε μιάν ώρα; Έκκνε κάθε λογής υποθέσεις με τα μυαλό της αλλά βρισκόταν παρασάγγες ολόκληρες μακρυά από την πραγματική αιτία.

Όταν λίγες ώρες αργότερα είδε τη θεία της να φεύγη βιαστική για τα μαγαζιά και να της φέρνη ένα καινούργιο φόρεμα, ένα ώραίο καπελλάκι, κανούργια παπούτσια, δεν ήξερε πιά τίνος πή. Μήπως και τυχόν είχε κερδίσει η θειά της το λαχείο. Η, μήπως είχε τρελλαθεί;

Η κακομοιρούλα η Ανναμπέλλα που ως σήμερα ντυνόταν με τα κουρέλια, κοιμόταν στην κουζίνα και χόρταινε με πατάτες νερόβραστες και ξερό ψωμί ζούσε τώρα σαν σε όνειρο. Στο βραδυνό φαγητό η θεία της σερβίρισε μιά εξοχη μπριζόλα και όταν πήγε να κοιμηθή είδε πώς το κρεββάτι της βρισκόταν στημένο μέσα στην κάμαρα της θείας της. Η Όνωρίνα φάνηκε σαν να το έβρισκε αυτό πολύ φυσικό και έκρινε περιττό να δώση καμμιά εξήγηση στην ανεψιά της.

—Σαν χλωμούλα σε βλέπω, της είπε μοναχά, και η μικρή κάμαρα που κοιμόσουν ως τώρα δεν αερίζεται όσο πρέπει. Ενώ εδώ θα έχης ήλιο.

Το άλλο πρωί παρουσιάστηκε στο σπίτι η κυρία Ρομίλδη, δασκάλισσα της ραπτικής και του κεντήματος και από εκείνη την ημέρα άρχισε για την Ανναμπέλλα μιά νέα ζωή. Η θεία της κατέβηκε στο μαγαζί, ενώ εκείνη καθισμένη δίπλα στην ηλικιωμένη δασκάλισσα, μέσα στο ώραίο δωμάτιο το λουσμένο στον ήλιο, μάθαινε πώς να τραβάη κλωστές για να κάνη τρυπογάζι.

Μ' όλο που δεν είχε ακόμη συνέλθει από την έκπληξή της η μικρούλα άρχισε ωστόσο να συνειθίζη στην νέα αυτήν τρόπο της ζωής.

Μιά μόνο σκέψη τη βασάνιζε: Πώς να κάνη για να ίδη τον Ριχάρδο τώρα που δεν θα έβγαινε πιά για να πουλάη κάρτ-ποστάλ. Πώς να κάνη για να πάη στην Γκρέτα Λυντόφσκυ, να ίδη και τον φίλο της τον κύριο Κόστ και να τους πη όλη αυτή την ανέλπιστη μεταβολή που έγινε στη ζωή της;

Τ' απόγευμα ήμως, θάν να ήθελε να προλάβη την επιθυμία της, η γριά Όνωρίνα της είπε:

— Σήμερα είναι ώραίος καιρός και σ' είσαι μαθημένη να ζής στο ύπαιθρο. Βγές να κάνης ένα μικρό περίπατο.

Η Ανναμπέλλα δεν περίμενε να της το πούν και δεύτερη φορά. Χορεύοντας από χαρά έτρεξε στην κάμαρά της, φόρεσε το ώραίο της βατιστένιο φουστανάκι με τα γαλάζια ανθάκια, το καπελλάκι της και τα άσπρα της καστόρινα παπούτσια.

Έτσι ντυμένη και στολισμένη παρουσιάστηκε στο Ριχάρδο που την κοίταζε έκθαμβος.

—Ανναμπέλλα, τί σημαίνουν όλα αυτά; τη ρώτησε.

Το κοριτσάκι έβαλε τα γέλια και αφού κάθησε κοντά στο φίλο της του διηγήθηκε με όλες τις λεπτομέρειες αυτά που ξέρομε.

— Φαντάσου, έκανε στο τέλος, πώς η θειά μου μου είπε πώς θα με στείλη και στο σχολείο! Πώς σου φαίνεται αυτό το θαύμα;

— Χμ! έκανε, ο Ριχάρδος. Κάτι λάκκο έχει η φάβα.

Η Ανναμπέλλα τον πίεσε να της εξηγήση τί εννοούσε μ' αυτό τον «λάκκο της φάβας», μά ούτε κι' ο ίδιος δεν το ήξερε καλά-καλά, γιατί οι υποψίες του ήταν πολύ αόριστες. Ένοιωθε όμως πώς κάποιο ιδιαίτερο λόγο θα είχε η γριά Όνωρίνα για να φέρεται τώρα έτσι και πώς δεν θα έπρεπε να της δείχνουν και μεγάλη εμπιστοσύνη. Σύστησε στην Ανναμπέλλα να παρακολουθή τους τρόπους και τα φερσίματα της θειάς της και την άφησε μπρός στην πόρτα της Γκρέτας Λυντόφσκυ. Κι' εκείνη με τη σειρά της έμεινε έκπληκτη βλέποντας τα λούσα της Ανναμπέλλας, κι' ο μόνος που δεν παραξενεύτηκε καθόλου ήταν ο Καζιμίρ Κόστ.

Δεν είδε ο ίδιος την Ανναμπέλλα, μά το βράδυ η Γκρέτα του μίλησε για την επίσκεψη της μικρούλας και του διηγήθηκε πώς η φτωχούλα μεταμορφώθηκε σε κομψή δεσποινίδα και η μέγαιρα Όνωρίνα σε μιά θεία τρυφερή και πονόψυχη.

— Τί λέτε; τον ρώτησε. Δεν σας φαίνεται απίστευτο;

Ο Καζιμίρ κούνησε το κεφάλι του. Α, τη γριά αλεπού. Οι απειλές του λοιπόν είχαν πιάσει τόπο! Και με σοβαρό τόνο είπε στην Γκρέτα τα λόγια αυτά που την έκαναν ν' ανατριχιάση από φόβο:

—Αγαπητή μου φίλη, πρέπει να τιμάστε έτοιμοι για όλα. Μπορεί να μας παρουσιαστούν και άλλα πράγματα, πιό απίστευτα ακόμη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'

Μιά Κυριακή πρωί, καθώς γύριζε από την εκκλησία, η Ανναμπέλλα, πατώντας το πόδι της στο κατώφλι της πόρτας τους, σκόνταψε επάνω σε μιά πετρούλα. Αθελά της έσκυψε για να ίδη τί ήταν και μόλο που η είσοδος ήταν μισοσκότεινη της φάνηκε σαν να ξεχώριζε κάτι άσπρο. Έσκυψε και σήκωσε την πετρούλα, και τότε είδε πώς γύρω της βρισκόταν τυλιγμένο ένα άσπρο χαρτί.

Για καλή της τύχη ήταν όλομόναχη. Ξεδίπλωσε με βία το χαρτί και είδε πώς από μέσα ήταν γραμμένο.

Η καρδιά της χτύπησε δυνατά. Νά ήταν άραγε κανένα γράμμα; Και για ποιον; Γι' αυτήν; Το φως ήταν τόσο λίγο που δεν μπορούσε να διαβάση.

Στην πόρτα δεν τολμούσε να πλησιάση, από φόβο μη την δούν. Έκρυψε λοιπόν το χαρτάκι στην τσέπη της και ανέβηκε τέσσερα-τέσσερα τα σκαλιά της στριφτής σκάλας.

Η θεία της της άνοιξε την πόρτα.

— Θέλεις να σου ετοιμάσω ένα φλυτζάνι γάλα με καφέ; τη ρώτησε με το μελιστάλακτο έκείνο τόνο που χρησιμοποιούσε απέναντί της από την ημέρα της βίζιτας του Κόστ.

—Όχι, ευχαριστώ, είπε η Ανναμπέλλα; που για την ώρα δεν είχε άλλη επιθυμία παρά να μείνη μονάχη της.

Η Όνωρίνα τότε γύρισε στην κομψή κάμαρά της και η Ανναμπέλλα έτρεξε γοργά στην κάμαρά της. Στάθηκε μπρός στο παράθυρο και τεντώνοντας τ' αυτιά της, για ν' ακούση τη θειά της αν τυχόν κι' έρχόταν, έβγαλε από την τσέπη της το χαρτάκι και το διάβασε με αγωνία. Στο χαρτί ήταν γραμμένα αυτά τα λόγια:

«Αν θέλης να μάθης τί έλεγε το γράμμα που ήταν κρυμμένο στην περούκα της ξανθής κούκλας, αύριο Δευτέρα να είσαι στις τέσσερες το απόγευμα στη Ρίβα Μαρίνα, στην καλύβα του φύλακα, στο βάθος της δενδροστοιχίας με τις καστανιές. Θά συναντήσης κάποιον που είναι φίλος σου, που θέλει το καλό σου και που θά σου δώση πολύτιμες πληροφορίες».

(Ακολουθεί) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ

ΡΟΔΟΥ ΜΟΣΚΟΒΟΛΗΜΑ

Έφέτος άγρια μ' έδειρεν
η βαρυχειμωνιά
Πού μ' έκιασε χωρίς φωτιά
και μ'ήβρε χωρίς νιάτα,
Κι' ώρα την ώρα πρόσμενα
νά σωριαστώ βαριά
Στη χιονισμένη στράτα.

Μά χτές καθώς με θάρρεψε
το γέλιο του Μαρτιού
Και τράβηξα νά ξαναβρώ
τάρχαία τά μονοπάτια,
Στό πρώτο μοσκοβόλημα
ένός ρόδου μακρινού,
Μού δάκρυσαν τά μάτια.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Η οικοδομή
Προσοχή και άγωνία.

Η κατάρρευση
Απελπισία και σκέψη.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΔΕΙΛΙΝΟ

Τώρα πού ὁ ἥλιος γέρνει πρὸς τὴ δύση
Καὶ τ' οὐρανοῦ οἱ θωριὲς χρυσοροδί-
[ζουν
Τ' ἀηδόνια τὰ γλυκάλαλα κοιμίζουν
Τὴν ἀνθοστολισμένη γύρω φύση.

Ψέλνουν γλυκὰ τραγούδια μαγεμένα
Κι' ὅλη τὴν πλάση ρίχνουν σέ μεθύσι
Γλυκό· καὶ κάθε ἀνθάκι θὲ νὰ κλείση
Τὰ πέταλα πού γέρνουν νυσταγμένα.

Σὲ λίγο τὸ φεγγάρι θὲ νὰ χύση
Τὸ πλέριο του τὸ φῶς πάνω στὴ χώρα
Ἀπ' τὰ οὐράνια θὰ προβάλλη τώρα
Νὰ χαιρετίση τὴν πλανεύτρα φύση.

Παλιὸ Βιολί [Β]

ΟΝΕΙΡΕΜΕΝΟ ΤΑΞΙΔΙ

Βγαίνω μιὰ *Φεγγαρόλουστη Βραδυὰ* νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν *Πόλη τῶν Ὀνείρων* μου...

Γαλήνη γλυκειὰ εἶναι ἁπλωμένη παντοῦ, λουλούδια σκορπισμένα ὁλόγυρά μου καὶ ψηλὰ μιὰ *Χλωμὴ Σελήνη* ποὺ μὲ κοιτᾶ σὰ νὰ μοῦ στέλνη τὸ *Στερνό* της *Χαμόγελο*...

Ἀφήνω τὸ μονοπάτι, ἀνοίγω δρόμο, μέσα ἀπ' τὶς *Δάφνες τῶν Κήπων* καὶ προχωρῶ. Τὰ κλαδιὰ μᾶς *Ἀνθισμένης Γαζίας* μ' ἀγκαλιάζουν, τ' ἄνθη μᾶς *Ἀνθισμένης Πασχαλιᾶς* γεμίζουν τὰ μαλλιά μου καὶ μιὰ *Ἀκακία* μοῦ στέλνει τὸ γλυκὸ ἄρωμά της ποὺ μὲ μεθᾶ...

Ἀ! νὰ κι' ἕνα ἀγαπημένο *Γαρύφαλλο*! Ποιὸς τὸ ἔρριξε ἄραγε, ἀνάμεσα στὰ μεγάλα δένδρα; Σκύβω νὰ τὸ φιλήσω, μὰ τρομαγμένη σταματῶ. Ἀκούω βήματα. Κάποιος μὲ παρακολουθεῖ... Κανένας *Κατάσκοπος* ἴσως. Καὶ εἶμαι μόνη, ὁλομόναχη μὲς στὴ νύχτα... Κανένας *Ἀτρόμητος Καβαλλάρης ἢ Ντέτεκτιβ Φάντασμα* νὰ μὲ ὑπερασπίση...

Κλείνω τὰ μάτια μου, ἀνίκανη νὰ σκεφτῶ μὰ νοιώθω ἕνα ἁπαλὸ χέρι στὸ μέτωπό μου:

— Τρόμαξες;

Εἶναι μιὰ χαριτωμένη μικρὴ *Καταναλωμένη*.

— Ναί, μὰ τώρα γελῶ.

Ἐξακολουθεῖ νὰ μὲ χαϊδεύη, καὶ μοῦ ἐξηγεῖ γιὰ νὰ πάψω νὰ τὴν κοιτάζω μ' ἀπορία.

— Μὲ λένε *Ἀγνὴ* καὶ τώρα πηγαίνω στὴ φίλη μου *Πλεάνα*.

Τὴν ρωτῶ ἂν ὑπάρχουν ἄλλες φίλες ἐδῶ κοντά;

— Δὲν ξέρω, πολλοὺς μοῦ ἀπαντᾶ δειλά... Εἶμαι *Νεοφερμένη*. Ἡ ξαδέλφη μου ὅμως θὰ σοῦ πῆ...

Πηγαίνομε μαζύ. Καθὼς ἐγὼ θαυμάζω δίπλα μου τὶς *Βιολέττες*, τὰ *Ταπεινὰ Κυκλάμινα* τοὺς *Ἀσπρους Κρίνους* τὶς *Μιμόζες* τὶς *Λευκὲς Καμέλιες* ἡ μικρὴ *Ἀστόχαστη* μοῦ μιλᾶ ἔνῶ διαρκῶς ρίχνει πρὸς τὰ πίσω μιὰ *Ἀνυπότακτη Καστανὴ Μπουκλίτσα*.

Θὰ γίνῃ *Δικηγορίνα* σὰν μεγαλώσῃ, πρὸς τὸ παρὸν ὅμως δὲν κάνει τίποτα ἄλλο ἀπ' τὸ διάβασμα. Χαίρει, πῶς ἡ *Γκρατσιέλλα* εἶναι τοῦ *Λαμαρτίνου*, θαυμάζει αὐτὸν ποὺ ἔγραψε τὸν *Βέρθερο*, τῆς ἀρέσει ὁ *Σαίξπηρ*, ὁ *Σίλλερ* ὅπως καὶ οἱ ἥρωες πολλῶν βιβλίων, ἀπ' τοὺς ὁποίους θυμᾶται τὸν *Ἀμλέτο*, τὴν *Ἀλεξία Ἀργυρῇ*, τὴν *Στέλλα Βιολάντη*, τὸν *Ἀρτανιάν*,

Ξαφνικὰ σταματᾶ:

— Βλέπεις ἐκεῖνο τὸ σπιτάκι;

— Αὐτὸ πού εἶναι περιτριγυρισμένο μὲ τριανταφυλλιές;

—Ὄχι τὸ ἄλλο πού ἔχει μπροστά του τοῦφες ἀπὸ *Ἀγκάθια*. Μένει ἐκεῖ ἡ φίλη μου *Μικαέλλα*. Πᾶμε νὰ τὴ γνωρίσῃς;

— Πᾶμε...

Ἡ *Μικαέλλα* μιὰ *Μελαχροινὴ Διαπλασοπούλα* μᾶς ὑποδέχεται μὲ *Χαρά*. Κρατᾶ στὰ χέρια της ἕνα *Μενεξεδένιο Μπουκετάκι* μαζὺ μὲ μιὰ *Κόκκινη Γαρούφα* ποὺ κάθε τόσο ἀφήνει θλιμμένα *Ντάου-νιάου*.

Μᾶς βάζει νὰ καθήσωμε ἐνῶ μᾶς προσφέρει δροσερὰ *Μωραΐτικα Σταφύλια* καὶ δὲν μᾶς ἀφήνει νὰ φύγωμε, ἂν δὲν μᾶς γνωρίσει καὶ ἡ παρέα της.

Μὲ μιᾶς ἡ διπλὴ πόρτα ἀνοίγεται, καὶ τ' ἀδέλφια, φίλες-οι τῆς *Μικαέλλας* μπαίνουν μὲ γέλια καὶ φωνές. Τί *Πανζουρλισμὸς!*

Ἀρχίζουν οἱ συστάσεις:

—Ἡ ἀδελφή μου *Ἀνδαλούζα*, τ' ἀδέλφια μου *Βαλεντῖνος* καὶ *Ριγολέττος*, οἱ φίλοι *Ρόμπερ Τέϋλορ*, *Φρέντερικ Μάρς*, ὁ μικρὸς *Φρέντυ*, ἡ *Αὔρα* καὶ ὁ *Βερόνικος*, ἡ *Αἴγλη* ἡ *Μαργαρίτα*.

Χαιρετοῦμαστε κ' ὕστερα ἀπ' τὰ ἀπαραίτητα... κομπλιμέντα φεύγομε νὰ μοῦ δεῖξουν τὸ *Δέξασμένο Νησί* τους.

Στὸ πρῶτο σπίτι σταματῶ. Σὰ ν' ἄκουσα ἄρπα, ἴσως καὶ κάτι φωνές.

Μένει ὁ *Μουσηγέτης Ἀπόλλων* ἐδῶ, κάνει παρέα τῆς *Ἴσιδος* καὶ τοῦ *Ὄσιρι* ποὺ συχνὰ... τσακώνονται, μοῦ ἐξηγοῦν.

Ἡ *Ἴσις* εἶναι θυμωμένη κι' ἄν μᾶς δεῖ, σίγουρα θὰ κρύψῃ τὸ φεγγάρι.

Τὸ βάζομε στὰ πόδια γιὰ νὰ σταθοῦμε πάρα κάτω.

Ἐδῶ κάθονται οἱ «εὐγενεῖς».

Ἀ! ναί... Βλέπω τὸν *Δούκα Ὀμπλιγκαντῶ*. Πλησιάζω. Χαιρετῶ... Δίπλα του στέκεται ὁ *Κόμης Ναρκὶν* μὲ τὸ φίλο του *Μικρὸ Κόμητα*.

Προχωροῦμε... Μένω ἐκστατικὴ μπροστὰ σ' ἕνα θαυμάσιο μέγαρο. Κάθονται βασιλεῖς ἐδῶ, μοῦ ἐξηγεῖ κάποιος, ποὺ μοῦ εἶναν πὼς λέγεται *Ἐλντοράντο*. Κάνουν ὅμως *Ἀπλὴ Ζωή*.

Μοῦ προτείνουν νὰ περάσω, μὰ ὀπισθοχωρῶ ἀνατριχιασμένη. Βλέπω μιὰ μεγάλη *Κίτρινη Ἀράχνη* νὰ κάνῃ... κούνια στὴν πόρτα.

Ἕνας *Ἀνθρωπάκος* μὲ βοηθᾶ νὰ περάσω ἀπὸ κάτω, ἐνῶ μοῦ συσταίνει τὴν *Πριγκήπισσα Οὐγκὲτ* ποὺ μὲ παρουσιάζει στὶς Βασίλισσες:

Ἐκείνη ἡ *Ζανθούλα* εἶναι ἡ *Μικρὴ Βασίλισσα* καὶ ἡ ἄλλη ποὺ διαβάζει τὴν *Ἱστορικὴ Βασίλισσα* εἶναι ἡ *Βασίλισσα τοῦ Βορρᾶ*. Ἡ διπλανή της εἶναι ἡ *Βασίλισσα τοῦ Πόνου* μὲ τὴν ἀδελφή της τὴν *Βασίλισσα τῆς Χαρᾶς* ποὺ τὴν λέμε *Γελασίνα* ἐπειδὴ διαρκῶς γελᾶ...

Πλησιάζω, καὶ ἐγὼ χαιρετῶ, κάθομαι ἀνάμεσά τους καὶ συσταίνομαι· ἡ:

Βασίλισσα Νεφερτίτη [Β]

ΜΙΑ ΛΥΠΗ

Ὅλην τὴν ἑβδομάδα προαισθανόμουν ὅτι κάτι κακὸ θὰ μοῦ συνέβαινε.

Τὶς νύχτες ἔβλεπα ὄνειρα ποὺ μοῦ προξενοῦσαν φρίκη.

Τέλος ἦρθε.

Ἤταν Σάββατο.

Τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἐξύπνησα ἄκεφη. Ὁ νοῦς μου πετοῦσε στὸ ἀγαπημένο μου καναρινάκι.

Σὲ λίγο σηκώθηκα καὶ βγῆκα ἔξω. Βρῆκα τὴν ὑπηρέτριά μας νὰ κάθεται στὴν τραπεζαρία δακρυσμένη.

Τὴ ρώτησα γιὰ μοῦ πῆ τί ἔχει, μ' αὐτὴ σώπαινε.

Στὸ τέλος ὕστερα ἀπὸ πολλὰ παρακάλια μοῦ λέει:

— Τὸ πρωὶ ποὺ πῆγα νὰ καθαρίσω τὸ κλουβὶ βρῆκα τὸ καναρίνι ψόφιο.

Μόλις ἄκουσα αὐτὰ ἄρχισα νὰ κλαίω κι' ἐγὼ μὲ λυγμούς.

Μὰ μήπως μὰ τὰ κλάμματα θὰ μποροῦσα νὰ τ' ἀναστήσω; Κι' ὅμως πῶς μ' ἀγαποῦσε τὸ καϋμένο.

Τὸ πρωὶ μόλις μ' ἔβλεπε ἄρχιζε νὰ κελαϊδῇ καὶ τὸ καναβοῦρι του τὸ ἔτρωγε ἀπ' τὸ χέρι μου.

Ἔφυγα σὲ λίγο γιὰ τὸ σχολεῖο λυπημένη.

Ὅμως σὰν γύρισα τὸ μεσημέρι βρῆκα στὴ θέση τοῦ πεθαμένου ἕνα ἄλλο καναρίνι κι' ἔτσι ἡ λύπη μου μετριάσθηκε.

Ζανθὴ Κουκλίτσα [Γ]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ δάσκαλος ἀπελπισμένος:—Καϋμένε Τάκη, δὲν περνάει μιὰ μέρα ποὺ νὰ μὴ φᾶς τιμωρία.

Τάκης:—Πῶς, κύριε, περνοῦν πολλές.

Δάσκαλος:—Ποιές;

Τάκης:—Οἱ Κυριακές!

Ἀπόστολος Θεοδώρου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀθῆναι 42 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 5 Ἀπριλίου 1938

Ὁ Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς τοῦ Μπάρι τῆς Ἰταλίας, συνεργαζόμενος μὲ τὴ «Διάπλασι», διοργάνωσε δισεβδομαδιαῖες εἰδικὲς ἐκπομπὲς γιὰ τὰ Ἑλληνόπουλα, τόσο τοῦ Ἐσωτερικοῦ ὅσο καὶ τῶν ἑλληνικῶν παροικιῶν τοῦ Ἐξωτερικοῦ ὡς ἑξῆς: Κάθε Σάββατο, ὥρα (Ἀθηνῶν) 9 ἕως 9, 20' μ. μ' πρόγραμμα γιὰ μικρότερα παιδιά. Καὶ κάθε Πέμπτη, τὴν ἴδια ὥρα (9 ἕως 9. 20') πρόγραμμα γιὰ μεγαλύτερα παιδιά. Γίνονται καὶ πανεσῖοι παιδικοὶ διαγωνισμοί.

ΣΤΟ ἐρχόμενο φυλλάδιο θὰ ἔχουμε, ἐλπίζω, τὰ ἀποτελέσματα τοῦ Ἐκτάκτου Διαγωνισμοῦ Διηγήματος. Γρήγορα θὰ δημοσιευθοῦν καὶ τῶν ἄλλων Ἐκτάκτων καὶ θὰ προκηρυχθοῦν οἱ νέοι γιὰ τὸ καλοκαίρι ποὺ ἔρχεται.

Ὁ κ. Γεράσιμος Σπαταλᾶς, ὁ καλύτερος ἀπὸ τοὺς μετρικούς μας, ἔβγαλε ἕνα βιβλίο μὲ τὸν τίτλο «Συμβολὴ στὴ μελέτη τῆς Νεοελληνικῆς Μετρικῆς». Τὸ συσταίνω στοὺς μεγαλύτερους ποὺ θὰ ἤθελαν νὰ ἐμβαθύνουν στὴ Στιχουργική, (γιατὶ τὸ βιβλίο δὲν εἶναι πρακτικό, γιὰ ὅλους, ἀλλὰ ἐπιστημονικό, γιὰ φοιτητὲς τῆς φιλολογίας κτλ.). Μπορεῖται νὰ τὸ ζητήσετε ἀπὸ τὸν συγγραφέα, Θεμιστοκλέους 40, στέλνοντας μαζύ καὶ 30 δραχμές.

Ἡ Ἐπιτροπὴ γιὰ τὸ Δῶρο στὸ Φαίδωνα, ποὺ ἀποτελεσθῆκε, καθὼς εἴπαμε) ἀπὸ τὰ Διαπλασόπουλα (ἀλφαβητικῶς) *Ἀγκάθι, Ἀγνήν, Ἀγράμπελην, Βασίλισσαν Νεφερτίτι, Δάκρυ Ψυχῆς, Σαρσηδόνα* καὶ *Φοίβην*, θὰ συνέλθῃ σὲ πρώτη συνεδρίαση τὴν Παρασκευὴ 8 Ἀπριλίου στὸ γραφεῖο μου. Θὰ σᾶς ἀναγγείλω ἐν καιρῷ τὴν ἀπόφασή της καὶ θὰ δημοσιεύσω τὴν προκήρυξή της γιὰ τὴν Ἀφιέρωση ποὺ θὰ συνοδεύσῃ τὸ Δῶρο.

Πολὺ ὡραῖο τὸ γράμμα σου, *Ἀνεμοζάλη*, κι' ἐπειδὴ ἐνδιέφερε τὸν κ. Φαίδωνα, τοῦ τὸ ἔδωσα καὶ τὸ διάβασε κι' αὐτός. Ὁ πρόλογος στὶς «Ἐκλεκτὲς Σελίδες» τοῦ Νιρβάνα—μοῦ εἶπε—δὲν γράφτηκε οὔτε στὰ 1922, ὅταν τυπώθηκε αὐτὸ τὸ βιβλίο, ἀλλὰ εἶναι ἀνατύπωση ἄρθρου ἀπὸ τὸ περιοδικὸ «Παναθήναια» κι' ἀριθμεῖ τουλάχιστο ἕλλα δεκαπέντε χρόνια. Κι' αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος ποὺ ἡ γλῶσσα σοῦ φάνηκε κάπως ἀνακατωμένη. Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ ἀκόμα ἡ δημοτικὴ δὲν γραφόταν καθαρὴ ὅπως σήμερα. Περιττὸ τώρα νὰ σοῦ πῶ πόσο εὐχαριστήθηκε ὁ κ. Φαίδων μ' αὐτὴ τὴν ὡραία ἀνάλυση τοῦ ἄρθρου του.

Ἡ *Ἀετὲ Ἰράμ*—ἀπὸ τὰς Ἀθήνας σημειώστε — μοῦ γράφει: «Κι' ἐγὼ δὲν τὰ καταφέρνω τόσο καλὰ στὰ τουρκικά, ἐνῶ σ' ὅλα τἄλλα μαθήματα εἶμαι πρώτη. Φοβοῦμαι μήπως αὐτὸ γίνῃ ἀφορμὴ νὰ μὴν προβιβασθῶ, γιατὶ τὰ τουρκικὰ ἐδῶ εἶναι ἀπὸ τὰ πρωτεύοντα μαθήματα. Ἔ, τότε πιὰ κι' ἐγὼ θἄρθω στὴν Ἀθήνα νὰ συνεχίσω τὶς σπουδές μου. Λοιπὸν καλὴ ἀντάμωση». Ἡμερομηνία τοῦ γράμματος: 28 Μαρτίου καὶ ὄχι... 1 Ἀπριλίου.

Σὲ συγχαίρω, *Μάγκα*, γιὰ τοὺς λαμπροὺς βαθμούς. Τὸ κομμάτι σου γιὰ τὴν 25 Μαρτίου ἔφθασε, δυστυχῶς, κατόπιν ἑορτῆς. Ἄλλη φορά, τὰ ἐπίκαιρα αὐτὰ νὰ μοῦ τὰ στέλνῃς τουλάχιστο 15 ἡμέρες πρωτύτερα. Κι' ἕνα ἄλλο: ἐπίκαιρα ἢ μή, γιὰ μὴν τὰ γράφῃς ὡς συνέχεια τοῦ γράμματος, ἀλλὰ σὲ ἄλλο χαρτί, μόνα τους.

Βίβα, *Δοξασμένο Ἀκρωτήρι*, τί ὡραῖα ποὺ γιορτάσατε στὸ σχολεῖο σας, καθὼς καὶ τὶς ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὴν ἔξοχη παρέλαση τῆς 25 Μαρτίου. Ναί, ὅταν ἔχῃς καιρό, νὰ πηγαίνῃς σὲ τέτοιες διαλέξεις, θὰ ὠφελεῖσαι πολύ. Τὰ τετραδιάκια σου ἔφτασαν τώρα τὰ δέκα; Ἡ Ἄσκησις ὑπ' ἀριθ. 204 (Αἴνιγμα) ποὺ κατὰ λάθος δημοσιεύθηκε χωρὶς ὑπογραφή, ναί, εἶναι ἀπὸ Συλλογή σου. Ἂς τὸ σημειώσουν ὅσοι θὰ κάμουν μαθκούριο Στατιστικὴ τῶν Ἀσκήσεων.

Δώδεκα χρονῶν, *Νιόβη*, καὶ στὴ Β' τοῦ Γυμνασίου—τοῦ ὀκτατάξιου βέβαια—εἶσαι πολὺ καλά. Κι' οἱ βαθμοί σου πολὺ ἱκανοποιητικοί, ἀφοῦ μάλιστα τὸ 12 τῶν Μαθηματικῶν τὸ ἔκαμες τόσο γρήγορα 20. Ἐλπίζω τώρα νὰ μοῦ ξαναγράψῃς γρήγορα. Ἀφοῦ μάγκιαξῆς, δὲν μπορεῖ νὰ μὴ βρίσκῃς καὶ λίγον καιρὸ γιὰ τὴν ἀλληλογραφία μας.

Ἄνθος τῆς Ἀνατολῆς, πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ πρῶτο σου γράμμα, ποὺ τὸ ἔλαβα μὲ τὶς λύσεις σου. Χαίρω ποὺ σοῦ ἄρεσε τὸ φευζώμπο ποὺ σοῦ ἐνέκρινα καὶ πού, μὲ ὅλα σου τὰ μαθήματα, θὰ μοῦ γράφῃς συχνά. Ἀλλὰ νὰ κρατήσῃς τὴν ὑπόσχεσή σου. Εἶναι μιὰ ὑπόσχεση ποὺ ὅλοι μοῦ τὴ δίνουν ἀλλὰ λίγοι τὴν κρατοῦν.

Παρακαλῶ πολὺ ὅσους χρωστοῦν τὴ συνδρομή τους νὰ τὴ στείλουν τὸ γρηγορώτερο. Ἂς ἔχουν ὑπ' ὄψει τους, ὅτι οἱ συνδρομὲς αὐτὲς εἶναι ὁ μόνος μου πόρος· ἡ καθυστέρηση ἑπομένως δυσκολεύει πολὺ τὸ ἔργο μου ποὺ ἀπαιτεῖ ὄχι μόνο μεγάλους κόπους, ἀλλὰ καὶ μεγάλα ἔξοδα.

Πατούχα, θὰ εἴδες τὶς ἐγκρίσεις. Ἔκαμες καλὰ ποὺ ἀποφάσισες νὰ λάβῃς μέρος καὶ στὴν κίνηση, ἀκριβῶς γιατὶ τώρα εἶσαι στρατιώτης—γιὰ λίγους μῆνες ὑποθέτω—καὶ σοῦ χρειάζεται στὸ στρατῶνα καὶ μιὰ ἀσχολία διαφορετική. Ἐξήγησα γιὰ ποιοὺς λόγους καθυστέρησαν τὰ τελευταῖα μου φυλλάδια. Σιγὰ-σιγὰ τώρα ξαναγυρίζουμε στὴν τάξη. Σοῦ ἔστειλα θ τετράδια.

Ἔλαβα, *Νίκη*, τὸ κομμάτι σου. Ἀλλὰ γιατὶ ἔχεις τὴν ἰδέα πὼς θὰ πάῃ «κατ' εὐθεῖαν στὸν κάλαθο τῶν ἀχρήστων»; Ὄχι! πρῶτα θὰ τὸ διαβάζω καί, ποῦ ξέρεις; μπορεῖ καὶ νὰ τὸ βρῶ καλό. Πάντως θὰ σοῦ πῶ τὰ ἐλαττώματά του—ἂν ἀπαρριφθῇ—γιὰ νὰ γράψῃς ἄλλο, καλύτερο. Ἡ Ἀγγελία σου ἔκανε 20 δραχμές, ὥστε ἴσα-ἴσα.

Καὶ τὸ δικό σου πρῶτο γράμμα, *Στράτη Δ. Μαλλιαρέ*, πολὺ μ' εὐχαρίστησε. Βέβαια πρέπει νὰ περιφανεύεσαι ποὺ εἶσαι τώρα Διαπλασόπουλο, καὶ νὰ ἐπιμελῆσαι ἀκόμα περισσότερο στὸ σχολεῖο, γιὰ νὰ γίνῃς ἀπὸ τοὺς πρώτους μαθητές, ὅπως εἶναι ὅλα τὰ Διαπλασόπουλα. Νὰ προσέχῃς καὶ τὴν ὀρθογραφία σου, γιατί, ἀπὸ ἀπροσεξία βέβαια, κάνεις κάμποσα ὀρθογραφικὰ λάθη, προπάντων στὸν τονισμό. Ἀκόμα μερικὲς λέξεις τὶς γράφεις μισές· π. χ. *ἀνυποτηρόλα* (λείπει τὸ *μο*), *παρακασαμε* (λείπει τὸ *λέ*) κτλ. Αὐτὰ εἶναι βίες κι' ἀπροσεξίες. Σ' ἐὐχαριστῶ πολὺ ποὺ φροντίζεις γιὰ τὴ διάδοσή μου. Ὁ συμμαθητής σου, ἂν θέλῃ νὰ ἐγγραφῇ γιὰ ἕνα ἔτος, θὰ σοῦ δώσῃ 100 δραχμές, νὰ μοῦ τὶς στείλῃς μὲ τὸνομά του, καὶ τὴ διεύθυνσή του καθαρά, γιὰ νὰ τὸν ἐγγράψω.

Μίνα Καραγιαννοπούλου, ἀργῶ, βλέπεις, ἀλλὰ δὲν λησμονῶ... Στὸ σημερινό σου γράμμα ἀπαντῶ πολὺ πιὸ γρήγορα. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια, καθὼς καὶ ὁ κ. Φαίδων. Ἀφοῦ ἔχεις διαβάσει ὅλα σχεδὸν αὐτὰ τὰ βιβλία, ζήτησε τὸν κατάλογο τῆς Βιβλιοθήκης Δημητράκου. Κι' αὐτὴ ἔχει πολλὰ ὡραῖα καὶ κατάλληλα. Περιμένω καὶ τὰ «περισσότερα».

Τὰ ἔλαβα ὅλα, *Λεϊλά*, καὶ γιὰ τὸ κομμάτι σου θὰ σοῦ πῶ ἅμα τὸ διαβάσω μὲ τὴ σειρά του. Φαντάζομαι μὲ τί συγκίνηση θὰ κοιτᾶτε σεῖς οἱ ξενιτεμένοι τὶς μεταδόσεις τοῦ νέου Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ Ἀθηνῶν. Ἀλλὰ καὶ τὸ Μπάρι ἐξακολουθεῖ τὶς ἑλληνικές του, καὶ γρήγορα μάλιστα θὰ προκηρύξῃ καὶ τὸν Η' Διαπλασιακὸ Διαγωνισμό.

Ὁ Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς τοῦ Μπάρι, μὲ γράμμα ἀπὸ 1 Ἀπριλίου 1938, μοῦ ἀναγγέλλει πὼς ἔστειλε τὸ Βιβλίο του σ' ὅλους τοὺς δικαιοῦχους συνδρομητές μου. Ὥστε αὐτὴ τὴ στιγμή, ὅσοι ἐγγραφήκατε ἢ ἀνανεώσατε ὡς τὴν 31 Δεκεμβρίου, θὰ τὸ ἔχετε στὰ χέρια σας.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀπορρίπτονται: Ὁ γερο-χειμώνας» τοῦ *Ξυπνητῆρι*. Παιδικό, ἀφελές, μὰ ἄτεχνο ἀκόμη. Γι' ἀρχὴ πολὺ καλό. Μόνο αὐτὸ τὸ «στοὺς χειμῶνας» νὰ μὴν ξαναϊδῶ.—«Τὰ νεῦρα μου» τῆς *Καταναλωμένης*. Τὸ θέμα εἶναι λίγο ἐπικίνδυνο... γιὰ ἐκείνους ποὺ θὰ τὸ διαβάσουν. Ἔπρεπε νὰ γραφῇ πιὸ εὔθυμα πιὸ σατυρικὰ χωρὶς νὰ λείπῃ κι' ἡ συγκίνηση τῆς μετάνοιας.—«Κόλπο» τῆς *Κ. Α. Μ.* Πολὺ μεγάλο καὶ ὑστερεῖ ἀπὸ τὰ ἄλλα. Γιὰ πιὸ λόγο ὅμως δὲν θωρεῖς τιμητικὸ τὸ Β'; Καὶ δὲν εἶσαι σὺ ἡ μόνη. Πόσες φορὲς γράφηκε καὶ ξαναγράφηκε ὅτι οἱ βαθμοὶ ποὺ μπαίνουν κάτω ἀπὸ τὰ κομμάτια, Α, Β, Γ, δὲν εἶναι γιὰ ἀμοιβή, ἀλλὰ γιὰ *καθοδήγηση* καὶ ἐκείνων ποὺ τὰ γράφουν καὶ ἐκείνων ποὺ τὰ διαβάζουν. Μὰ τὸ Γ' λέμε στὰ παιδιά: «Γιὰ πρωτάλειο ἀρκετὰ καλό, κοίταξε νὰ γράψῃς κάτι καλύτερο. Τὸ Β σημαίνει καλό, χωρὶς ἐλαττώματα καὶ χωρὶς ἐξαιρετικὰ προτερήματα. Τὸ Α πάλι σημαίνει: «Σπάνιο κομμάτι, τέτοια μᾶς ἀρέσουν νὰ γράφετε» καὶ. «Προσέξτε το αὐτὸ ἰδιαιτέρως γιὰ τὸ θέμα του, καὶ γιὰ τὸ ὕφος του». Λοιπὸν ἂν βάζαμε σ' ὅλα τὰ καλὰ κομμάτια Α, ὁ χαρακτηρισμὸς αὐτὸς θὰ ἔχανε πιὰ τὴ σημασία του. Ἄλλωστε μὲ τὸ νὰ πάῃ κανεὶς μιὰ ἢ δυὸ φορὲς Α' δὲν σημαίνει πὼς εἶναι προσβολὴ γι' αὐτὸν τὸ νὰ πάῃ ἀργότερα ἕνα Β'. Κάθε ἄλλο.—«Βράδυ Πρωτοχρονιᾶς» τῆς *Χιονοθύελλας*. Καθυστερημένο,—«Ἡ βιογραφία τοῦ γατιοῦ μου» τῆς *Μπέττυ*. Πολὺ πρόχειρο. Τὸ τέλος νόστιμο. Ἂν ἔχῃ καμμιὰ πραγματικὰ πετυχημένη φωτογραφία τοῦ κυρίου Ρίρῃ, πολὺ εὐχαρίστως νὰ τὴν στείλῃ.—«Φίλες» τῆς *Α. Κ.* Πολὺ ρωμαντικὸ καὶ φιλοσοφικό. — «Τὸ παρὸν» τοῦ *Φραγκίσκου - Ἰωσήφ*. Κι' αὐτὸ φιλοσοφικὸ καὶ γραμμένο σὲ γλῶσσα σχολαστική. Τὰ κομμάτια γιὰ τὴ Σ. Σ. Σ. πρέπει νὰ εἶναι γραμμένα στὴ γλῶσσα ποὺ γράφεται ἡ «Διάπλασις». — «Ἀδελφικὸς καυγᾶς» τῆς *Ν. Κ.* Πολὺ μεγάλο καὶ ὑστερεῖ ἀπὸ τὰ ἄλλα. Γιὰ πιὸ λόγο ὅμως δὲν θωρεῖς τιμητικὸ τὸ Β'; Καὶ δὲν εἶσαι σὺ ἡ μόνη. Πόσες φορὲς γράφηκε καὶ ξαναγράφηκε ὅτι οἱ βαθμοὶ ποὺ μπαίνουν κάτω ἀπὸ τὰ κομμάτια, Α, Β, Γ, δὲν εἶναι γιὰ ἀμοιβή, ἀλλὰ γιὰ *καθοδήγηση* καὶ ἐκείνων ποὺ τὰ γράφουν καὶ ἐκείνων ποὺ τὰ διαβάζουν. Μὰ τὸ Γ' λέμε στὰ παιδιά: «Γιὰ πρωτάλειο ἀρκετὰ καλό, κοίταξε νὰ γράψῃς κάτι καλύτερο. Τὸ Β σημαίνει καλό, χωρὶς ἐλαττώματα καὶ χωρὶς ἐξαιρετικὰ προτερήματα. Τὸ Α πάλι σημαίνει: «Σπάνιο κομμάτι, τέτοια μᾶς ἀρέσουν νὰ γράφετε» καὶ. «Προσέξτε το αὐτὸ ἰδιαιτέρως γιὰ τὸ θέμα του, καὶ γιὰ τὸ ὕφος του». Λοιπὸν ἂν βάζαμε σ' ὅλα τὰ καλὰ κομμάτια Α, ὁ χαρακτηρισμὸς αὐτὸς θὰ ἔχανε πιὰ τὴ σημασία του. Ἄλλωστε μὲ τὸ νὰ πάῃ κανεὶς μιὰ ἢ δυὸ φορὲς Α' δὲν σημαίνει πὼς εἶναι προσβολὴ γι' αὐτὸν τὸ νὰ πάῃ ἀργότερα ἕνα Β'. Κάθε ἄλλο.—«Βράδυ Πρωτοχρονιᾶς» τῆς *Χιονοθύελλας*. Καθυστερημένο,—«Ἡ βιογραφία τοῦ γατιοῦ μου» τῆς *Μπέττυ*. Πολὺ πρόχειρο. Τὸ τέλος νόστιμο. Ἂν ἔχῃ καμμιὰ πραγματικὰ πετυχημένη φωτογραφία τοῦ κυρίου Ρίρῃ, πολὺ εὐχαρίστως νὰ τὴν στείλῃ.—«Φίλες» τῆς *Α. Κ.* Πολὺ ρωμαντικὸ καὶ φιλοσοφικό. — «Τὸ παρὸν» τοῦ *Φραγκίσκου - Ἰωσήφ*. Κι' αὐτὸ φιλοσοφικὸ καὶ γραμμένο σὲ γλῶσσα σχολαστική. Τὰ κομμάτια γιὰ τὴ Σ. Σ. Σ. πρέπει νὰ εἶναι γραμμένα στὴ γλῶσσα ποὺ γράφεται ἡ «Διάπλασις». — «Ἀδελφικὸς καυγᾶς» τῆς *Ν. Κ.* Πολὺ μεγάλο καὶ ὑστερεῖ ἀπὸ τὰ ἄλλα. Γιὰ πιὸ λόγο ὅμως δὲν θωρεῖς τιμητικὸ τὸ Β'; Καὶ δὲν εἶσαι σὺ ἡ μόνη. Πόσες φορὲς γράφηκε καὶ ξαναγράφηκε ὅτι οἱ βαθμοὶ ποὺ μπαίνουν κάτω ἀπὸ τὰ κομμάτια, Α, Β, Γ, δὲν εἶναι γιὰ ἀμοιβή, ἀλλὰ γιὰ *καθοδήγηση* καὶ ἐκείνων ποὺ τὰ γράφουν καὶ ἐκείνων ποὺ τὰ διαβάζουν. Μὰ τὸ Γ' λέμε στὰ παιδιά: «Γιὰ πρωτάλειο ἀρκετὰ καλό, κοίταξε νὰ γράψῃς κάτι καλύτερο. Τὸ Β σημαίνει καλό, χωρὶς ἐλαττώματα καὶ χωρὶς ἐξαιρετικὰ προτερήματα. Τὸ Α πάλι σημαίνει: «Σπάνιο κομμάτι, τέτοια μᾶς ἀρέσουν νὰ γράφετε» καὶ. «Προσέξτε το αὐτὸ ἰδιαιτέρως γιὰ τὸ θέμα του, καὶ γιὰ τὸ ὕφος του». Λοιπὸν ἂν βάζαμε σ' ὅλα τὰ καλὰ κομμάτια Α, ὁ χαρακτηρισμὸς αὐτὸς θὰ ἔχανε πιὰ τὴ σημασία του. Ἄλλωστε μὲ τὸ νὰ πάῃ κανεὶς μιὰ ἢ δυὸ φορὲς Α' δὲν σημαίνει πὼς εἶναι προσβολὴ γι' αὐτὸν τὸ νὰ πάῃ ἀργότερα ἕνα Β'. Κάθε ἄλλο.—«Βράδυ Πρωτοχρονιᾶς» τῆς *Χιονοθύελλας*. Καθυστερημένο,—«Ἡ βιογραφία τοῦ γατιοῦ μου» τῆς *Μπέττυ*. Πολὺ πρόχειρο. Τὸ τέλος νόστιμο. Ἂν ἔχῃ καμμιὰ πραγματικὰ πετυχημένη φωτογραφία τοῦ κυρίου Ρίρῃ, πολὺ εὐχαρίστως νὰ τὴν στείλῃ.—«Φίλες» τῆς *Α. Κ.* Πολὺ ρωμαντικὸ καὶ φιλοσοφικό. — «Τὸ παρὸν» τοῦ *Φραγκίσκου - Ἰωσήφ*. Κι' αὐτὸ φιλοσοφικὸ καὶ γραμμένο σὲ γλῶσσα σχολαστική.

κιμάτα τὰ ἐπεισόδια ἀπὸ τὴν ἀληθινή σας ζωή, ὅσο ἁπλὰ κι' ἀσήμαντα κι' ἂν σᾶς φαίνονται. — «Ἀφανής Ἥρως» τοῦ *Γίνου Βούγα*. Ὑπερβολικά. Ἀρχίζει ὡραῖα κι' ὕστερα χαλᾶ. Θὰ προτιμοῦσα ἁπλούστερη ἔκθεση τῆς πραγματικῆς συγκινητικῆς ὑπόθεσης, χωρίς πολλὰ σχόλια καὶ διακοσμητικά. — «Ὀνειροπόληση» τῆς *Λεϊλᾶς*. Πολὺ ρωμαντικὸ καὶ φανταστικό. Ἐννοῶ γραμμένο μὲ τὴ φαντασία, γιατὶ δὲν πιστεύω νὰ πῆγε ποτὲ ἡ Λεϊλὰ στὶς Ἰνδίες καὶ στὴ ζούγκλα. Γράφετε δικά μας πράγματα, ἀπὸ τὴ γύρω σας ζωή.

Αὐτὰ εἶναι τὰ κομμάτια ὅσα ἔλαβα ὡς τὶς 10 Φεβρουαρίου. Τ' ἄλλα δὲν τὰ κοίταξα ἀκόμη.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Ἀνώνυμος, ἀ. (ἀνώνυμος). Πατούχας, ἀ. (? ? !). Τυρολέζος, ἀ. (??!) Μόννα Λίζα, κ.(ΒΒ). Τηλεγραφόξυλο, ἀ. (;). Σκανδαλιάρα, κ. (;).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Ἐρεύκη, κ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: ***Ἀνώνυμον*** (αὐτό, καθὼς θὰ εἶδες, σοῦ ἐνέκρινα, πολὺ ὡραιότερο ἀπὸ τὸ ἄλλο· τετράδια ἔστειλα· ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς συχνά·) ***Κ. Π. Μ.*** (ἔστειλα τὰ τέσσερα φυλλάδια· προηγουμένων ἐτῶν, ἀπὸ τὸ 1929 καὶ καθεξῆς, ὑπάρχουν πρὸς δρ. 2.50 τὸ ἕνα·) ***Ἀναστάσιον Ι. Κοπανᾶν*** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἔστειλα ἀπόδειξη·) ***Ράδιο-Ἑλλάδα*** (ἡ Ἀγγελία κάνει δρ. 19,80, ὥστε περίσσευμα δὲν ὑπάρχει·) ***Κατάσκοπον 33*** (τὸ βιβλίο τοῦ Μπάρι θὰ τὸ ἔλαβες, ὑποθέτω· ἔ, βέβαια, τὰ Διαπλασόπουλα, ὅπου πᾶνε, βρίσκουν φίλους· ἔτσι καὶ σὺ βρῆκες τόσους στὴν Ἀθήνα· γιὰ τὴν Ἐπιτροπή μοῦ ἔγραφες καὶ στὸ προηγούμενο γράμμα σου καὶ σοῦ ἀπάντησα· ***Ἀναδυομένην*** (χαίρα πολὺ γιὰ ὅλ' αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφεις· ξανάστειλα τὸ 12ο φυλλάδιο ποὺ τὸ ἔσχισαν τὰ ἀδελφάκια, μαλλώνοντας ποιὸ νὰ τὸ πρωτοπάρῃ· φίλησέ μου τα·) ***Ντίνον, Ἀγγελικὴν Πασαΐσσάνου, Σαπφὼ*** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν **30** Μαρτίου θὰ ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 28ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 9 Ἰουνίου.

238. Λεξίγριφος

Ἕνα μονάχα σύμφωνο
Γράφω κοντὰ σὲ σπλάχνο,
Καὶ μιὰ ἐπαρχία γαλλική
Στὸ χάρτη νὰ βρῶ ψάχνω.
Ἀγκάθι

239. Μεταγραμματισμός

Ἂν πασῶς δὲν μὲ πειράξῃς,
Εἶμαι κάτοικος στὴν Ἄπω Ἀνατολή·
Μ' ἂν τὴ μέση μόνο ἀλλάξῃς,
Ἀργοναύτης θὰ γινῶ γνωσός πολύ.
Ἀργοναύτης

240. Αἴνιγμα

Ὄνομ' ἀνδρὸς κοινότατο
Χαϊδευτικὸ τὸ ἀρσενικό μου,
Καὶ συντροφιὰ κακοποιῶν,
Μὲ τρόμο ἰδὲς στὸ θυλικό μου.
Διπρόσωπη

241. Δημῶδες Αἴνιγμα

Ἀπὸ μητέρα κόκκινη
Γεννιέμαι παιδὶ μαῦρο·
Φτερὰ δὲν ἔχω, μὰ πετῶ
Τὰ σύγνεφα γιὰ νάβρω.
Αἴνιγμα

242. Δικτυωτόν

* * * * * * *=Θεὸς τῶν Αἰγυπτίων.
* * * *
* * * * * * *=Γυνὴ τῆς Π. Γραφῆς.
* * * *
* * * * * * *=Πρωτεύουσα ἀσιατικοῦ
* * * * [Κράτους.
* * * * * * *=Δοχεῖον.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.
Αἶνος

243. Κρυπτογραφικὸν

1234567890	= Μέσον ἐπικοινωνίας.
2117	= Δεινόν.
37590	= Τρωκτικόν.
437890	= Κερασφόρον.
54670	= Εἷς τοὺς νικητάς.
6782	= Ἐνδύματος.
75690	= Καλλιεργεῖται.
89690	= Πληρώνεται.
984390	= Κέρδος.
01476	= Λιπώδης οὐσία.

Αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου

244—248. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις: ***κόπος, φανός, κῆτος, πεῖνα, ἀγωγή.***
Ἁπλῆ Ζωή

249. Φωνηεντόλιπον ἐξ Ἀκροστιχίδος

Τ' ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν φωνηεντόλιπον γνωμικὸν τύπου:

* * * - * - * *

τοῦ ὁποίου ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις:
1, Μυθικὸς βασιλεύς· 2, θηρίον· 3, Ποταμὸς τῆς Ἀγγλίας· 4, Ποταμὸς τῆς Ἰταλίας· 5, Γεωμετρικὸν σχῆμα· 6, Αὐτοκράτωρ τῶν Γάλλων.
Δόνιφαν

250. Ἐλλιποσύμφωνον

εο ουε-οειυ
Κων. Ν. Τριπολίτης

251. Γρῖφος

πῶς τὶ οὐ οὐ
πῶς πῶς τὶ τὶ οὐ οὐ
λι ΝΨ ου
πῶς πῶς τὶ τὶ οὐ οὐ
πῶς τὶ οὐ οὐ
Ἀγκάθι

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 4.

42. Βούσιρις (βοῦς, Ἶρις).—43. Κύρος-Σκύρος. — 44. Κύκλωψ-κύκλος.— 45. Ἡ χαλέπιος, τὸ Χαλέπιον.—46.

Λ Μ Ν
Υ Ε Λ
Ρ Ν Ο
ΑΡΤΕΜΙΣ
Λ
Α
Ο
Σ

47. ΡΑ·Υ·ΜΟΝΔΟΣ(Ἄρνος, ὕμνος, Μαῦρα, ὅμορος, νομάς, δρυμός, σαῦρα).— 48. Μπαστούνι (μπαΜΠΑΣ ΤΟΥ Νίκου. . .)—49. ΟΟΙ - ΕΙΟΥ= ***Νόμοις πείθου*** (ΚΟδρος, ΒΟλγας, ΛΙβας, ΞΕνοφῶν, ΜΙνως, ΘΟυκυδίδης, ΠΥρρος). — 50. Εἷς οἰωνὸς ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης.—51. ***Ἡ μετριοφροσύνη εἶναι μέγα προτέρημα*** (η μέ τρι, ωφ, ρῶ σὺν ιν, ε μέ γα, πρῶτε, ρῆμα).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΗ'—311]

Πρωτομπαίνοντας στὴν κίνησή σας χαιρετοῦμε. Ἀλληλογραφοῦμε, ἀνταλλάσσομε κάρτες, τετραδιάκια, souvenir, μὲ τὴν μεγάλη τάξι. Γράψατε: Θεμιστ. Ἀργυρίου, 31 Πεδιάδος, Ἡρακλειον-Κρήτης.
ΠΑΤΟΥΚΑΣ, ΤΥΡΟΛΕΖΟΣ

[ΑΗ'—312]

Μιὰ κάρτα ἢ γραμματάκι, ἀπὸ μεγάλα διαπλασόπουλα-ες, θὰ μοῦδινε ἄμετρη χαρά, Στεῖλτε: Ἐφορίαν Καπτοῦ, Βόλον, γιὰ τή; ΝΙΚΗ

[ΑΗ'—313]

Κάθριν Ἀρβανέσκω, ὁ Τσάρεβιτς ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ὁ ΔΟΥΞ ΟΠΛΙΓΚΑΝΤΩ !(Διάπλ. ***ΒεβαιΟΤΑΤΑ***) ! Ἀπὸ πότε ντέτεκτιβ;!
Τσάρεβιτς

[ΑΗ' 314)

Κάθριν Ἀρβανέσκω, ὁ Δοὺξ Ὀπλιγκαντὼ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ὁ ΤΣΑΡΕΒΙΤΣ!(Διάπλ. ***ΒεβαιΟΤΑΤΑ***) ! Καμμιὰ ἐρώτηση ἀκόμα : ! ;
Δοὺξ Ὀπλιγκαντὼ

[ΑΗ'—315]

Αντιπρόσωποι: ***Θεσσαλονίκης*** :Τσάρεβιτς. ***Κωνσταντινουπόλεως*** : Μουζελέν. ***Πατρῶν***: Σιμῶν. ***Πύργου***: Στέλλα Βιολάντη, Πόλις τῶν Ὀνείρων. ***Φλωρίνης*** : Βιργίλιος. ***Κρήτης*** : Βέρθερος, Βερόνικος. ***Κύπρου*** : Παιχνιδιάρα.
«ΑΝΟΙΚΤΟΚΑΡΔΟΙ»

[ΑΗ'—316]

Δεχόμεθα μέλη καὶ ἀντιπροσώπους ἡλικίας 14—18 ἐτῶν. Δ]σις: Ἀδα Παπανικητοπούλου, Φυλῆς 130. Ἀθήνας.
«ΑΝΟΙΚΤΟΚΑΡΔΟΙ»

[ΑΗ'—317]

Λεύλα, ἀφίνομε τοὺς ψήφους σου, ὅλους στὸ πρόσωπο ποὺ τὸ ἐκτιμᾶς τόσο καὶ τὸ ψηφίζεις. «ΑΝΟΙΚΤΟΚΑΡΔΟΙ»

[ΑΗ' —318]

Αζιαντέ, ἐσὺ τί γίνεσαι ; Δὲ σὲ γνώρισα μόλις πρωτομπῆκες, Χαιρετισμοὺς στὴ Μαρίνα.
Νινέττα

[ΑΗ'—319]

Φρέντερικ Μάρς, ποὺ ἀκούστηκες νὰ ζητεῖς ἀγγελιὲς κατὰ συνθήκη ;
Νινέττα

[ΑΗ' — 320]

Προκηρύσσω διαγωνισμὸν ***«μεγαλύτερης ψευτιᾶς»***: Ἀπαντήσεις δεκταὶ ἕως 30 Ἀπριλίου. Συμμετοχὴ δρ. 3,50. Δ]σις: Μαρίαν Κωλέττη, (διὰ Δ. Π. Ι.) Ὁδὸς Σκουφᾶ 66 Β. Ἀθήνας. Ἀποτελέσματα περὶ τὸ τέλος Μαΐου, διὰ νὰ ἔχω καιρό. Περιμένω βέβαια καὶ ἀπὸ τὸν Ἄρην Χατζηαλεξίου καὶ Πάτροκλον Κονιάλην, οἱ ὁποῖοι μὲ ἔφερον· ὁ πατέρας μου πρώην Γ. Δ. Β. Ν. καὶ ἀρχικά μου Δ. Η. Ι.
Μέγας Ναυπολέων

[ΑΗ'—321]

Ζακυνθινοῦλα, εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὰ καλὰ λόγια καθὼς καὶ ὅλα τὰ ζακυνθινὰ διαπλασόπουλα, τῶν ὁποίων νομίζω ὅτι διερμήνευσες τὰ συναισθήματα.
Στέφανος τῆς Δόξης

[ΑΗ'—322]

Ἀλληλογραφῶ, ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ μὲ διαπλασόπουλα-ες μεγάλης τάξης. Στείλατε πρῶτοι: Κύριον Δημήτριον Ἀγγελίδην, Καλλονὴν Μυτιλήνης, διά:
Ἀφρόεσσα

[ΑΗ'—323]

Εὐχαριστῶ ***«Σύλλογον Ἀστέρων»*** διὰ τὴν φωτογραφικὴν μηχανήν.
Λαμαρτῖνος

[ΑΗ'—324]

Κεριμάν, πῶς σοῦ φαίνονται τὰ τσουμπούσια μέσα στὸ μάθημα τῶν ἀγγλικῶν ; Μόνον τὸ κρασάκι λείπει.
Πριγκίπισσα Οὐγκὲτ

[ΑΗ'—325]

Δοῦκα Ὀπλιγκαντώ, γιατὶ δὲν ἀπαντᾶς ; Διαπλασόπουλα-ες, μεγάλη χαρὰ θὰ μοῦ προξενήσῃ ἡ ἀλληλογραφία σας ἰδίως μὲ τὴν μεγάλην τάξιν. Δ]σις: Ἀνίδα Νίκην Δαράκη, Τράπεζα Ἀθηνῶν, Ἀθήνας, διά:
Ἀμλέτος